

Súd: Okresný súd Malacky
Spisová značka: 1T/66/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1615010176
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 02. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Erik Tomus
ECLI: ECLI:SK:OSMA:2018:1615010176.13

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Malacky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Erika Tomusa a prísediacich Márie Spustovej a Gustáva Beleša, v trestnej veci proti obžalovanému W. A. a spol., pre zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. c), písm. d) Trestného zákona, s poukazom na § 138 písm. a) Trestného zákona a § 139 písm. f) Trestného zákona, spáchaný formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona a iné, na hlavnom pojednávaní konanom dňa 21. februára 2018 takto:

rozhodol:

obžalovaní:

W. A., narodený XX. F. XXXX v K., trvale bydliskom W., prechodne č. d. XX, XXX XX J.,

N. A., narodený XX. S. XXXX v D., trvale bydliskom C. R.. XXX/XX, XXX XX W., prechodne č. d. XX, XXX XX J., t. č. vo výkone trestu odňatia slobody v Ústave na výkon trestu odňatia slobody Hrnčiarovce,

ml. S. A., narodený XX. K. XXXX v K., trvale bydliskom C. R.. XXX/XX, XXX XX W., prechodne č. d. XX, XXX XX J.,

ml. O. J., narodený XX. R. XXXX v K., trvale bydliskom C. R.. XXX/XX, XXX XX W., prechodne č. d. XX, XXX XX J., t. č. vo výkone trestu odňatia slobody v Ústave na výkon trestu odňatia slobody Hrnčiarovce,

W. N., narodený XX. K. XXXX v K., trvale bydliskom č. d. XXX, XXX XX J.,

sa uznávajú vinnými, že

1) obžalovaní W. A., N. A., ml. S. A. a ml. O. J.

dňa 24.04.2011 v čase cca o 22.45 h v obci J. pri J. po predchádzajúcej vzájomnej dohode lúpeže prepadli poškodeného O. A., nar. XX.XX.XXXX († XX.XX.XXXX) čiastočne invalidného dôchodcu chodiaceho o barle a poškodeného N. S., nar. XX.XX.XXXX, bytom D., F. N. XXX/X tak, že obvinený ml. O. J. sotil poškodeného O. A. o plot, pričom v jednej ruke držal tyč, ktorou ho bezprostredne ohrozoval tak, že sa na neho zaháňal a druhou rukou ukazoval gestom, že chce peniaze, v tomto čase obvinený ml. S. A. vykrikoval na poškodeného O. A. a poškodeného N. S., že chce peniaze, následne obvinený W. A. prišiel k poškodenému O. A. a dal mu facku, pričom ho držal za ruku, poškodeného O. A. držal aj obvinený N. A., ktorý mu zároveň hrozil palicou a počas tohto konania obvinený N. A. spolu s obvineným ml. O. J. z vrecka košele poškodeného O. A. násilne odcudzili papierové bankovky v sume 40 Eur, ktoré mu vytrhli z vrecka, pričom mu roztrhli vrecko, potom obvinený ml. O. J. prišiel k poškodenému N. S., ohrozoval ho tyčou, ktorú držal v ruke a zaháňal sa na neho, gestom druhej ruky mu za prítomnosti obv. N. A. a W. A. naznačil, že chce peniaze, na čo poškodený N. S. mu podal svoju peňaženku, z ktorej si obv. ml. O. J. vybral napodobeninu bankovky nominálnej hodnoty 20 Eur, potvrdenie o pobyte na

meno N. S. a následne všetci obvinení ušli, ktorým konaním poškodení zranenia vyžadujúce lekárske ošetrovanie neutrpeli a poškodenému O. A. spôsobili škodu vo výške 40 Eur,

2) obžalovaní N. A. a W. N.

dňa 28.06.2012 v čase cca o 11.20 h v H. - C., okr. J., F. republika, po predchádzajúcej vzájomnej dohode, vošli do záložne nachádzajúcej sa na ulici I. XXX/X, kde si najprv prehliadali tovar a následne obvinený W. N. vytiahol spod odevu drevenú tyč dĺžky 57 cm, s touto prešiel za predajný pult, pristúpil k poškodenej K. F., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom J.-W., D. XXX/XX, F. republika, prikázal jej, aby si ľahla na zem v zadnej časti záložne, pritom sa touto palicou proti nej zaháňal a sám začal prehľadávať trezor záložne, kde však peniaze nenašiel a preto ju vyzval, aby ukázala miesto, kde majú uložené peniaze, čo zo strachu poškodená urobila, následne zo šuplíka skrinky predajného pultu odcudzil finančnú hotovosť vo výške 20 200,-Kč (782,64 €), obvinený N. A. v rovnakom čase rozbil vrchné sklo na predajnom pulte, pod ktorým boli vystavené pláta so zlatými šperkmi a tieto odcudzil v celkovej hodnote 34 310,- Kč (1 329,33 €), čím majiteľovi záložne poškodenému F. K., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom J.-K., K. XXXX/XX, F. republika spôsobili škodu na odcudzených veciach vo výške 54 510,- Kč (2 111,97 €) a poškodením predajného pultu škodu vo výške 2 000,- Kč (77,49 €),

3) obžalovaný O. J.

dňa 24.07.2015 v čase o 10.00 h v obci J. pri kostole odcudzil zo stojana na bicykle neuzamknutý detský horský bicykel zn. N. bližšie nezisteného typu, šedočervenej farby, čím poškodenému Z. A., trvale bytom J. č. XXX spôsobil škodu vo výške 100,- Eur a konal tak napriek tomu, že dňa 09.01.2015 bol rozhodnutím Okresného úradu Malacky sp. zn. OU-MA-OVVS-2015/000200-1, právoplatným dňa 05.02.2015, postihnutý za priestupok proti majetku (spočívajúci v krádeži) v zmysle § 50 ods. 1 zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch, za čo mu bola uložená pokuta vo výške 33,- Eur

teda

v bode 1) rozsudku obžalovaní W. A., N. A., ml. S. A. a ml. O. J.

spoločným konaním proti inému použili násilie v úmysle zmocniť sa cudzej veci a taký čin spáchali závažnejším spôsobom konania - so zbraňou a na chránenej osobe,

v bode 2) rozsudku obžalovaní N. A. a W. N.

spoločným konaním proti inému použili násilie v úmysle zmocniť sa cudzej veci a čin spáchali závažnejším spôsobom konania - so zbraňou,

v bode 3) rozsudku obžalovaný O. J.

prisvojil si cudziu vec tým, že sa jej zmocnil a bol za obdobný čin v predchádzajúcich dvanástich mesiacoch postihnutý,

čím spáchali

v bode 1) rozsudku obžalovaný W. A.

zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. c), písm. d) Trestného zákona, s poukazom na § 138 písm. a) Trestného zákona a § 139 písm. f) Trestného zákona, spáchaný formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona,

v bode 1) rozsudku obžalovaný N. A.

zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. c), písm. d) Trestného zákona, s poukazom na § 138 písm. a) Trestného zákona a § 139 písm. f) Trestného zákona, spáchaný formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona,

v bode 1) rozsudku obžalovaný ml. S. A.

zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. c), písm. d) Trestného zákona, s poukazom na § 138 písm. a) Trestného zákona a § 139 písm. f) Trestného zákona, spáchaný formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona,

v bode 1) rozsudku obžalovaný ml. O. J.

zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. c), písm. d) Trestného zákona, s poukazom na § 138 písm. a) Trestného zákona a § 139 písm. f) Trestného zákona, spáchaný formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona,

v bode 2) rozsudku obžalovaný N. A.

zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. c) Trestného zákona, s poukazom na § 138 písm. a) Trestného zákona, spáchaný formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona,

v bode 2) rozsudku obžalovaný W. N.

zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. c) Trestného zákona, s poukazom na § 138 písm. a) Trestného zákona, spáchaný formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona,

v bode 3) rozsudku obžalovaný O. J.

prečin krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. f) Trestného zákona.

Za to sa
odsudzujú

obžalovaný W. A.

podľa § 188 ods. 2 Trestného zákona s poukazom na § 38 ods. 2 Trestného zákona, k trestu odňatia slobody vo výmere 7 (sedem) rokov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona súd obžalovaného pre výkon trestu zaraďuje do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Obžalovaný N. A.

podľa § 188 ods. 2 Trestného zákona s poukazom na § 36 písm. l), písm. n) Trestného zákona, § 38 ods. 3 Trestného zákona, s použitím § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Trestného zákona per analogiam, § 42 ods. 1 Trestného zákona s poukazom na § 41 ods. 2 Trestného zákona, k súhrnnému trestu odňatia slobody vo výmere 5 (päť) rokov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona súd obžalovaného pre výkon trestu zaraďuje do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 42 ods. 2 prvá veta Trestného zákona súd zrušuje výrok o treste, ktorý bol obžalovanému uložený:

- v trestnom rozkaze Okresného súdu Bratislava III z 06. apríla 2017, sp. zn. 0T/75/2017, právoplatnom dňa 06. apríla 2017, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad,

- v rozsudku Okresného súdu Malacky z 20. novembra 2017, sp. zn. 2T/50/2016, právoplatnom dňa 20. novembra 2017, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Obžalovaný ml. S. A.

podľa § 188 ods. 2 Trestného zákona s poukazom na § 36 písm. l), písm. n) Trestného zákona, § 38 ods. 3 Trestného zákona, § 42 ods. 1 Trestného zákona s poukazom na § 41 ods. 2 Trestného zákona, za použitia § 117 ods. 1 Trestného zákona, k súhrnnému trestu odňatia slobody vo výmere 2 (dva) roky.

Podľa § 51 ods. 1 Trestného zákona s poukazom na § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona sa obžalovanému výkon trestu odňatia slobody podmiennečne odkladá.

Podľa § 119 ods. 1 Trestného zákona sa obžalovanému určuje skúšobná doba v trvaní 3 (tri) roky.

Podľa § 42 ods. 2 prvá veta Trestného zákona súd zrušuje výrok o treste, ktorý bol obžalovanému uložený

- v trestnom rozkaze Okresného súdu Malacky z 21. decembra 2016, sp. zn. 1T/159/2016, právoplatnom dňa 09. mája 2017, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad,

- v trestnom rozkaze Okresného súdu Malacky z 03. novembra 2017, sp. zn. 1T/114/2017, právoplatnom dňa 12. decembra 2017, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad

Podľa § 42 ods. 2 tretia veta Trestného zákona s poukazom na § 56 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona sa obžalovanému ukladá peňažný trest vo výške 400,- (štyristo) eur.

Podľa § 57 ods. 3 Trestného zákona súd obvinenému ustanovuje pre prípad, že by bol výkon peňažného trestu úmyselne zmarený, náhradný trest odňatia slobody v trvaní 4 (štyri) mesiace.

Obžalovaný ml. O. J.

Podľa § 44 Trestného zákona s poukazom na § 117 ods. 1 veta za bodkočiarkou Trestného zákona, súd upúšťa

od uloženia súhrnného trestu, nakoľko pokladá nepodmienený trest odňatia slobody trvaní 3 (tri) roky so zaradením do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia, uložený obžalovanému rozsudkom Okresného súdu Malacky z 20. novembra 2017, sp. zn. 2T/50/2016, právoplatným dňa 20. novembra 2017, za dostatočný na ochranu spoločnosti a nápravu páchatela.

Obžalovaný W. N.

podľa § 188 ods. 2 Trestného zákona s poukazom na § 38 ods. 2 Trestného zákona, k trestu odňatia slobody vo výmere 7 (sedem) rokov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona súd obžalovaného pre výkon trestu zaraďuje do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku súd obžalovaným N. A. a W. N. ukladá povinnosť spoločne a nerozdielne nahradiť poškodenému F. K., nar. XX. K. XXXX v I. republike, trvale bydliskom ul. K. XXXX/XX, XXX XX J. - K., F. republika, škodu vo výške 2.189,46 eur.

Podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku súd obžalovanému Adriánovi Krátkemu ukladá povinnosť nahradiť poškodenému Gabrielovi Danihelovi, nar. 21. januára 1974 v Malackách, trvale bydliskom č. d. 104, 900 52 Kuchyňa, škodu vo výške 100,- eur.

o d ô v o d n e n i e :

Okresnému súdu Malacky bola dňa 27. mája 2015 podaná obžaloba Okresnej prokuratúry Malacky z 27. mája 2015, sp. zn. 2 Pv 364/11/1106-86, vo vzťahu ku skutku uvedeného pod bodom 1) rozsudku; ide o vec vedenú na tunajšom súde pod sp. zn. 1T/66/2015. Dňa 29. apríla 2016 bola súdu doručená obžaloba Okresnej prokuratúry Malacky z 29. apríla 2016, sp. zn. 1 Pv 235/13/1106-60, týkajúca sa skutku uvedeného pod bodom 2) rozsudku; vec bola pôvodne vedená pod sp. zn. 1T/72/2016. Uznesením Okresného súdu Malacky z 13. mája 2016, sp. zn. 1T/72/2016, došlo k spojeniu trestnej veci s trestnou vecou sp. zn. 1T/66/2015. Dňa 13. marca 2016 bola súdu doručená obžaloba Okresnej prokuratúry Malacky z 10. marca 2016, sp. zn. 2 Pv 298/15/1106-10, týkajúca sa skutku uvedeného pod bodom 3) rozsudku; vec bola pôvodne vedená pod sp. zn. 1T/38/2016. Uznesením Okresného súdu Malacky z 23. marca 2016, sp. zn. 1T/38/2016, došlo k spojeniu trestnej veci s trestnou vecou sp. zn. 1T/66/2015.

Súd na hlavnom pojednávaní vykonal dokazovanie výsluchom obžalovaných W. A., N. A., ml. S. A., ml. O. J. a W. N., ďalej súd vypočul poškodených N. S., F. K., K. F., a svedkov Q. J., S. A. st., S. A., I. N., W. A., W. A., C. J. a W. K., prečítal výpovede svedkov F. D., J. A. a J. R., pričom oboznámil ďalšie do úvahy prichádzajúce spisy, prečítal so súhlasom strán znalecký posudok, vrátane jeho doplnenia, oboznámil záznamy na CD-nosičoch a oboznámil ostatné podstatné listinné dôkazy, pričom zistil, že obžalovaní W. A., N. A., ml. S. A. a ml. O. J. spáchali skutok tak, ako je uvedený v bode 1) výrokovej časti tohto rozsudku, obžalovaní N. A. a W. N. spáchali skutok tak, ako je uvedený v bode 2) výrokovej časti tohto rozsudku a obžalovaný O. J. spáchal skutok tak, ako je uvedený v bode 3) výrokovej časti tohto rozsudku.

Súd upozorňuje, že prihliadal a za procesne spôsobilé súd považoval dôkazy vykonané na hlavnom pojednávaní od 13. novembra 2017, pretože pred týmto dátumom nebolo hlavné pojednávanie vykonané v súlade s § 252 ods. 3 prvá veta Trestného poriadku, resp. s § 343 ods. 1 Trestného poriadku, to znamená, že súd na dôkazy z hlavného pojednávania spred 13. novembra 2017 súd neprihliadal.

K dokazovaniu ku skutku pod bodom 1) rozsudku

Obžalovaný W. A. vypovedal, že je nevinný. Skutok nespáchal, nebol prítomný pri spáchaní skutku. Skutok bol spáchaný pri ich baráku, kde bývajú. Pozná ostatných obžalovaných v tejto veci. N. a S. A. sú bratia, O. J. je kamarát. Okolnosti spáchania skutku pozná z toho, čo povedal brat N. A., z tohto rozprávania vie, že poškodeným vzali peniaze. Nevie si vysvetliť, že ho usvedčujú ostatní obžalovaní. Jemu dali len 10 eur aby bol ticho. O. A. palicou neohrozoval. Nebol pri spáchaní skutku, ani ho nevidel. Skutok bol spáchaný asi 30 - 40 metrov od jeho baráku, vyšli von kvôli kriku - on, mama a otec. Nevedel, že obaja poškodení hrali v ten večer v krčme automaty. V čase skutku bol doma, nepamätá sa, čo robil.

Na ďalšie otázky prokurátora obžalovaný W. A. uviedol, že 10 eur sa mu hodilo, dali mu ich, aby bol ticho, hoci nič nevidel, no počul hádku. Palicu mal O. J., policajtom neskôr ukázal buď O. J. alebo N. A.. Ohľadom neho je rovnaká situácia, ako s J. A., ktorý tiež bol najskôr podozrivý zo spáchania skutku. Poškodený S. vypovedal v prípravnom konaní pod tlakom.

Obžalovaný N. A. na hlavnom pojednávaní vyhlásil, že je vinný zo spáchania skutku uvedeného v obžalobe.

Obžalovaný ml. S. A. na hlavnom pojednávaní vyhlásil, že je vinný zo spáchania skutku uvedeného v obžalobe.

Obžalovaný ml. O. J. na hlavnom pojednávaní vyhlásil, že je vinný zo spáchania skutku uvedeného v obžalobe.

V zmysle § 257 ods. 8 druhá veta Trestného poriadku súd rozhodol o výsluchu obžalovaného N. A. o účasti inej osoby na žalovanej trestnej činnosti. Vo vzťahu ku skutku uvedeného pod bodom 1) rozsudku obžalovaný N. A. vypovedal, že W. A. prítomný pri lúpežnom prepadnutí nebol. Skutok spáchali on (N. A.), O. J., S. a W. A.. W. A. tam len stál, dobehol z domu neskôr, už keď skoro skončili. Nemal podiel

z peňazí, ktoré ulúpili. Keď došiel W. A., čin už sa nepáchal. Na lúpeži sa nedohodli, celé sa to zbehlo rýchlo, poškodený O. A. ich oklamal, dlhoval im peniaze. Nevidel, že by W. A. držal poškodeného za ruku.

Podľa § 258 ods. 4 Trestného poriadku bola na návrh prokurátora čítaná skoršia zápisnica o výsluchu obžalovaného N. A., v rámci ktorej uviedol, že nie je pravda, že by tam bol J. prítomný pri tej lúpeži a kde vtedy bol jeho brat J., nevie, on s tým nemá nič spoločné. Namiesto neho tam bol W.. Celý večer sa odohral tak, že on (obžalovaný N. A.) a O. videli cez okno, ako O. dával do automatu peniaze a väčšiu sumu tam aj prehral. Tak išli on a O. k bielej ceste, ktorá je pri J. a sa dohodli, že mu zoberú peniaze, čo mu zostali, pričom o násilí nikto nič nepovedal, oni to nechceli spraviť násilne, iba že mu zoberú tie peniaze. On išiel domov, lebo vedeli, kedy je záverečná a vedeli, že oni tam sú do záverečnej a potom sa na to stretli s O. a keď vychádzali z domu k tej bielej ceste tak došiel aj brat W. spolu s S., pričom O. už držal v ruke palicu. Všetci štyria videli, že sa k nim blížila O. s S.. O. kríval a opieral sa o nejakú barlu ako išiel a S. tiež tak nejak kulhal. Ako došli k nim, tak sa s O. dohodol tak, že mu len zoberú peniaze, ale O. už mal tú palicu a pritlačil o múr O. a on mu zobral z vrecka košele 40,- €. W. niekoho z nich držal, ale nevie koho a vôbec ho nedržal nejak silno, lebo oni sami, tí poškodení, sa ledva pohybovali. S. tam na nich vykrikoval, aby dali peniaze. Nieкто z nich, z tých poškodených, niečo hovoril, aby ich nechali na pokoji. Obžalovaný N. A. pristúpil potom k tomu S. a O. ukázal tomu S., aby dal peniaze a S. obžalovanému N. A. dal tú falošnú bankovku, asi 20,- € to bola. Nikto z nich okrem O. nemal palicu a dokonca aj O. s tou palicou sa nezaháňal, on ho iba pritlačil o múr s tou palicou, toho O.. Nikto im neublížil a ušli preč. Išli ku koľajniciam a tam si to rozdelili, ten lup. W. to tam delil, tie peniaze a mal to rozdeliť tak, že každému mal dať po 10,- € ale či to dostal každý z nich, nevie, on dostal 10,- €. Bol vtedy mladý a sprostý a ľutuje to veľmi a stále vzorne pracuje, nemá problém nahradiť tú škodu deťom O. alebo tomu S., pričom nemá problém im dať aj viac ako odškodné a opakuje, nikomu neublížili, ani by nikdy nikomu fyzicky neublížil, robil to vtedy, lebo nemal peniaze a O. stále sľuboval, že im dá peniaze za drevo, čo mu veľa krát nosili a nikdy im nedal to, čo sľúbil. Takže im dosť dlžil, ale to, že mu tie peniaze zobrali, nerobili za tým účelom, že im dlžil peniaze. On po tom, ako ich prepadli, aj išiel druhý deň za O. a sa mu ospravedlňoval aj jeho mame, a aj mu hovoril, že keď zarobí peniaze, tak mu ich vráti. O. hovoril, že keď to obžalovaný N. A. bude mať, že mu to potom dá. Na otázku vyšetrovateľa, či boli a ako zahalení, resp. zamaskovaní, obžalovaný N. A. uviedol, že on nebol zahalený, ale bola tam strašná tma, takže nemôže s určitosťou povedať, či boli zahalení aj ostatní. Ešte môže dodať, že on si potom zobral tú palicu od O. a ju aj vydal policajtom a aj tú falošnú bankovku od S.. Na otázku obhajcu, aký bol vzťah medzi W. a O., obžalovaný N. A. uviedol, že O. W. rešpektoval, lebo bol starší a W. tomu celému velil, takže aj obžalovaný N. A. ho rešpektoval. Proste W. bol dominantný vždy, keďže bol starší.

V rámci nasledujúceho výsluchu obžalovaný N. A. uviedol, že čo si pamätá, tak stalo sa to už tak k večeru a sa to odohralo tak, že on a O. videli cez okno, ako O. dával do automatu peniaze, teda v tom v šenku u D. a väčšiu sumu tam aj prehral. Tak išli on a O. k bielej ceste, ktorá je pri J., odkiaľ pochádzajú, a sa dohodli, že mu zoberú peniaze, čo mu zostali, avšak chce zdôrazniť, že o násilí nikto nič nepovedal, oni to chceli spraviť bez násillia, iba že mu zoberú tie peniaze. Išiel domov, lebo vedeli, kedy je záverečná a vedeli, že oni tam sú do záverečnej a potom sa nato stretli s O. a keď vychádzali z domu u nich v J. k tej bielej ceste, tak došiel ešte aj jeho brat W. spolu s druhým jeho bratom S.. O. už vtedy držal v ruke palicu. Bola tam veľká tma a tam sa niekde schovali. Už všetci štyria videli, že sa k nim blížila ten O. s S.. Pamätá si, že O. kríval, sa opieral o nejakú barlu ako išiel a S. tiež tak nejak jak keby kulhal. Ako došli k nim, tak sa s O. dohodol tak, že mu len zoberú peniaze, ale O. už mal tú palicu a pritlačil o múr O. a on mu zobral z vrecka košele 40,- €. Niečo mu aj popadalo na zem. Nieкто to pobral, ale nepamätá si už kto. Jeho brat W. niekoho z nich dvoch držal, ale nevie koho a vôbec ho nedržal nejak silno, lebo oni sami, tí poškodení, sa ledva pohybovali. S. tam na nich iba vykrikoval, aby dali peniaze. Zdá sa mu, že aj niektorý z tých poškodených hovoril, aby sme ich nechali na pokoji, ale či to bol O. alebo ten S., nevie. Čo sa týka obžalovaného N. A., tak on pristúpil potom k tomu S. a O. ukázal tomu S., aby dal peniaze a S. dal obžalovanému N. A. takú falošnú bankovku, asi 20,- € to bola. Nikto z nich okrem toho O. nemal palicu a dokonca aj O. s tou palicou sa nejak nezaháňal, on ho iba pritlačil o múr s tou palicou toho O.. Nikto im neublížil, lebo to ani nechceli a ušli preč. Išli ku koľajniciam, ako je tam ten les a tam si to rozdelili ten lup. W. to tam delil, tie peniaze a mal to rozdeliť tak, že každému mal dať po 10,- €, ale či to dostal každý z nich, nevie, on svoju časť dostal, teda 10,- €. Teraz to s odstupom času ľutuje, bol vtedy mladý a sprostý a už teraz stále vzorne pracuje, nemá problém nahradiť tú škodu deťom O. alebo tomu S. a chce im to aj uhradiť, len nevie, ako sa to robí a keby ho nieкто vyzval, hneď zaplatí, pričom nemá problém im dať aj viac, ako odškodné a opakuje, nikomu neublížili, ani by nikdy nikomu fyzicky neublížil. Proste robil to vtedy, lebo nemal peniaze a O. im stále sľuboval, že im dá peniaze za drevo, čo

mu veľa krát nosili a nikdy im nedal to, čo sľúbil, proste stále ich klamal a zneužíval. Takže celkovo im dosť dlžil, ale to, že mu tie peniaze zobrali, nerobili až tak za tým účelom, že by im dlžil len tie peniaze. Obžalovaný N. A. po tom, ako ich prepadli, aj išiel druhý deň za O. a sa mu ospravedlňoval, aj jeho mame, a aj mu hovoril, že keď zarobí peniaze, tak mu ich vráti, a on aj hovoril, že keď to bude mať, že mu to potom môže dať. Na otázku vyšetrovateľa, či boli a ako boli zahalení, resp. zamaskovaní, uviedol, že on nebol zahalený, ale bola tam strašná tma, ale W. a O. boli zamaskovaní a S., či bol, nemôže s určitosťou povedať. Ešte môže dodať, že on si potom zobral tú palicu od O. a ju aj vydal policajtom a aj tú falošnú bankovku od S.. Na otázku obhajcu, aký bol vzťah medzi W. a O., obžalovaný N. A. uviedol, že O. W. rešpektoval, lebo bol starší a W. tomu celému velil, takže aj on (obžalovaný N. A.) ho rešpektoval. Proste W. bol vtedy dominantný vždy, keďže bol starší. Chce už, aby to už bolo ukončené a nech sa začne konanie o dohode s prokurátorom.

Obžalovaný N. A. sa k čítanej výpovedi vyjadril, že čítané výpovede sú pravdivé len z časti, ohľadom W. A. to nie je celkom pravda. V prípravnom konaní ho v rámci týchto výpovedí usvedčoval z dôvodu, že na neho (obžalovaného N. A.) bol vyvíjané násilie - kriminálkou. Nechce sa vyjadriť k tomu, akým spôsobom mal byť na neho vyvíjaný nátlak v situácii, keď na otázku obhajcu vypovedal, že W. A. tomu celému velil.

V zmysle § 257 ods. 8 druhá veta Trestného poriadku súd rozhodol o výsluchu obžalovaného ml. S. A. o účasti inej osoby na žalovanej trestnej činnosti. Vo vzťahu ku skutku uvedeného pod bodom 1) rozsudku, obžalovaný ml. S. A. vypovedal, že obžalovaný W. A. bol prítomný od začiatku spáchania skutku. Držal za ruku poškodeného O. A. a pýtal od neho peniaze. Nevie o dohode ohľadom tejto lúpeže, on spáchanie skutku videl, prišiel tam neskôr, videl lúpežné prepadnutie oboch poškodených. Vie, že O. J. po skutku odovzdal W. A. nejaké peniaze, bolo to 8 x 5,- eur, tieto peniaze boli asi toho poškodeného.

Podľa § 258 ods. 4 Trestného poriadku bola na návrh prokurátora čítaná skoršia zápisnica o výsluchu obžalovaného ml. S. A., v rámci ktorej uviedol, že namiesto J. A. tam bol ten štvrtý W. A., jeho brat, on tam už bol, ako tam došiel obžalovaný S. A. k tomu miestu, kde bol ten prepad a W. držal O. za ruku, aby sa nebránil. Aby to popísal, ako to bolo celé, tak on v ten večer išiel od nich z domu z J. pričom prišiel na bielu cestu, aspoň tak volajú tú cestu, a tam videl O. J., ako ukazuje nejaké gesto na O., aby dal peniaze a následne videl, ako O. vyťahuje tomu O. peniaze z vrecka z košele, pričom ho, ako už uviedol, držal ho W. za ruku, aby sa O. nebránil a pri ňom bol S. N., pričom pri O. stál ešte aj jeho brat N.. N. tiež držal toho O. pri plote, aby sa nemohol hýbať. On (obžalovaný ml. S. A.) bol od O. a od S. N. asi 4 metre, kričal na O. a S. N., aby dali peniaze, ale O. s W. a s N. boli pritom ticho. Preto aj kričal na O., lebo nemal nikdy rád, lebo im pred tým nikdy nezaplatil za drevo, ktoré mu pílili pre neho, tak mu to aj patrilo, že ho takto olúpili. Pamätá si, že O. to vytiahol tomu O. z vrecka tie peniaze, a ten O. pri tom kričal niečo, že nerobte ale v cigánčine, niečo že „naker“ . S. tiež niečo kričal, aby mu dali O. s N. aj s W. pokoj. O. s W. si tie peniaze nechali a ako si ich následne po tom prepade rátali dole na kolajách, pri nich stál aj N. a on sa tiež pozeral a bolo tam osem 5,- € bankoviek, to si je istý a bola tam aj nejaká jak napodobenina alebo falošná bankovka.

V rámci nasledujúceho výsluchu obžalovaný ml. S. A. uviedol, že namiesto J. A. tam bol ten štvrtý W. A., teda jeho brat, on tam už bol, ako tam došiel obžalovaný S. A. k tomu miestu, kde bol ten prepad a W. držal O. za ruku aby sa nebránil. Teda opätovne, aby to popísal, ako to bolo celé, tak obžalovaný S. A. v ten večer išiel z J. od nich z domu, pričom prišiel na takú bielu cestu, takto volajú tú cestu, táto cesta ide z dediny dole a tam videl O. J., ako ukazuje nejaké gesto na O., aby dal peniaze a tiež následne videl, ako O. vyťahuje tomu O. peniaze z vrecka jeho košele, pričom ho, ako už uviedol, držal ho W. za ruku, aby sa O. nebránil a pri ňom bol S. N., pričom pri O. stál ešte aj jeho brat N.. Tento jeho druhý brat N. taktiež držal toho O. pri plote, aby sa nemohol brániť a hýbať. Obžalovaný S. A. bol od nich, teda od toho O. a od S. N. asi 4 metre, on kričal na O. a S. N., aby dali peniaze, ale O. s W. a s N. boli pri tom ticho. Preto aj kričal na O., lebo nemal nikdy rád, lebo im pred tým nikdy nezaplatil za roboty, ktoré pre neho urobili, konkrétne za drevo, ktoré mu pílili pre O., tak mu to aj patrilo, že si to zaslúžil. Pamätá si, že O. tie peniaze vytiahol O. z jeho vrecka, a ten O. pri tom kričal niečo, že nerobte, ale v cigánčine, teda niečo že „naker“. S. tiež niečo kričal, aby mu dali O. s N. aj s W. pokoj, ale nevie, už čo to bolo. O. s W. si tie peniaze nechali a ako si ich následne po tom prepade rátali dole na kolajniciach, pri nich stál aj N. a aj obžalovaný S. A. sa tiež na nich pozeral a bolo tam osem 5,- € bankoviek, to si je istý a bola tam aj nejaká jak keby napodobenina alebo jak keby falošná bankovka.

Obžalovaný ml. S. A. sa k čítaným zápisniciam vyjadril tak, že sú pravdivé.

Na otázku obžalovaného W. A. obžalovaný ml. S. A. uviedol, že obžalovaný W. A. na skutku zúčastnený bol.

V zmysle § 257 ods. 8 druhá veta Trestného poriadku súd rozhodol o výsluchu obžalovaného ml. O. J. o účasti inej osoby na žalovanej trestnej činnosti. Vo vzťahu ku skutku uvedeného pod bodom 1) rozsudku, obžalovaný ml. O. J. vypovedal, že išli s J. A. kúpiť cigarety, pri šenku stál W. A. s N. A., v šenku boli poškodení O. A. a N. S.. Nižšie v kolónii sa dohodli, že poškodených olúpia, vzali z dvora laty a čakali on, W., N. a S. A. na poškodených. Vopred sa dohodli, že poškodených olúpia. On neskôr stál pri N. S., pri obžalovanom O. J. stál N. A., S. A. bol trochu ďalej a W. A. bol pri O. A. - tohto W. A. strčil o plot, ukazoval poškodenému symbol peňazí, dal poškodenému facku a vytrhol mu peniaze z košele. On od N. S. získal peniaze, ale nepamätá sa, či mu ich vzal on, alebo mu ich dal on, každopádne boli falošné.

Na ďalšie otázky prokurátora obžalovaný uviedol, že po čine mu W. A. dal 5 eur, nevie, či to on delil. V každom prípade je nezmysel, že on mal dať obžalovanému W. A. 10 eur, aby bol ticho. Bol to W. nápad prepadnúť oboch poškodených.

Podľa § 258 ods. 4 Trestného poriadku bola na návrh prokurátora čítaná skoršia zápisnica o výsluchu obžalovaného O. J., v rámci ktorej uviedol, že ako zobral W. ten lup, teda tých asi 40,- €, tak on pri tých koľajniciach, čo bol taký lesík, každému tieto peniaze rozdelil. Každému dal ten W. po 5,- € a W. si nechal 20,- €, teda aj on (obžalovaný O. J.) dostal tiež 5,- €. Druhý deň za to išli nakúpiť ten W. asi aj s N. do obchodu do K..

K čítanej časti výpovede sa obžalovaný O. J. vyjadril tak, že ak to vtedy tak vypovedal, asi to tak bolo, teraz si to celkom nepamätá.

Na otázku obžalovaného W. A. obžalovaný ml. O. J. uviedol, že vie, že palicu mal on (obžalovaný O. J.), nevie, či ju mal obžalovaný W. A..

Svedok - poškodený N. S. vypovedal, že v čase skutku išli z krčmy, spolu s O. A., pili tam pivo a trochu vodky, O. A. tam hral automaty. Z krčmy išli k nemu domov. Po ceste z krčmy ich zastavili nejakí chlapci, boli 4 alebo 5. V súčasnosti už veľa vecí zabúda, mal úraz, veľa vecí si nepamätá. Páchatelia mali palicu a pýtali sa ho, že či má peniaze, avšak peniaze nemal a ani O. A. peniaze nemal, lebo všetky prehral na automatoch. Chlapci sa poškodeného pýtali, či má peniaze, ale nevie, kto sa to pýtal, sám im ukázal a podal peňaženku a túto mu následne hodili na zem. Keď zistili, že peniaze nemá ani O. A., sotili do neho a ušli preč. O. sa bál, že ho napadnú znova, preto bolo podané trestné oznámenie. V rámci incidentu tam videl nejaké palice, boli to asi nejaké dosky asi 2 alebo 3. V peňaženke mal aj falošných 20,- Eur, aj toto hodili na zem. O. ani neprehľadávali, len ho strčili a utiekli. Nie je pravda, že mu vzali 300,- eur. Keď sa díva po pojednávacej miestnosti, z videnia niektoré osoby pozná, ale nie si je istý, či sú medzi nimi aj páchatelia, nevie.

Podľa § 264 ods. 1 Trestného poriadku sa na návrh prokurátorky čítala zápisnica o skoršej výpovedi svedka N. S., v rámci ktorej uviedol, že ho prepadli spolu s O. A., ktorého volá K., pred nejakými rokmi 4 páchatelia a bolo to celé tak, čo si pamätá, že v ten deň boli v Šenku u D. a tam O. A. vnútri hral automat, kde prehral veľa peňazí a on sedel pri ňom. Ako ho tam hral, tak nejaký rómsky chlapec cez okno toho šenku poškodenému S. kýval, aby išiel von, načo O. A. mu povedal „nikam nechod' a nepozerať sa do toho okna, oni ťa chcú okradnúť a zbiť". Ten, čo ho volal, sa mu zdá, že to bol jeden z tých páchatel'ov čo ich potom prepadli, ale to je iba jeho pocit a sa mu zdá, že to bol ten najmenší z nich, avšak nevedel by ho opoznať, ktorý to bol, lebo je to časový odstup a bolo to v strese. K tomu, či sa tam menili nejaké drobné v tom šenku, si už nepamätá. Pamätá si, že ako išli z toho šenku po ceste do J., tak vtedy už mal O. pri sebe len asi 40 alebo 50,- € pri sebe, keďže všetko ostatné prehral v automate. Ako sa to stalo, tak ho O. nútil, aby stále hovoril, že má povedať, že im tí páchatelia zobrali omnoho vyššiu sumu asi 300,- € a keďže on sa ho bál, lebo ho aj bil a robil mu zle niekedy a vtedy býval s ním stále v J., tak musel klamať. Potom si pamätá, že ako išiel spolu s O. domov, tak jak sa blížili ku kolónii, tak videl, že na nich za tým autom čakali s palicami nejakí 4 páchatelia, pričom každý z nich mal dlhú palicu. Na hlavách títo páchatelia, ktorí ich prepadali, mali tak vyťahnuté svetre a bundy a čiapky aby ich nepoznali. Napriek tomu, že osoby N. A., S. A. (A.), O. J. a W. A. poznal z osady z videnia, tak nevedel, že pod tými handrami sú zamaskovaní títo konkrétni páchatelia. Pamätá si, že iba oči im trčali, aby ich oni videli.

Nehovorili medzi sebou vôbec nič, iba si ukazovali. Jeden z nich mal vtedy asi okolo 165 cm, zhruba ako on, potom dvaja o niečo vyšší, asi 170 cm a štvrtý najvyšší asi okolo 185 cm mohol mať vtedy. Mal pocit vtedy, že to boli Rómovia, a to súdil z toho, že im videl tmavé ruky a ako aj sa pohybovali a ako sa chovali. Väčšinou mali oblečené rifle, ale čo ostatné, si už nepamätá. Nič také špecifické si viac vtedy na nich nevšimol. K tomu, ako na nich zaútočili, môže uviesť, že ten najmenší z páchatel'ov sotil rukami K. o plot, K. začal niečo vykrikovať a potom mu nejaký z páchatel'ov vyškľbol z vačku niečo, ale ktorý to bol, si už nepamätá. To, či ho pred tým niekto šacoval, nevidel. Niečo sa mu marí, že niekomu aj niečo spadlo z tváre - to maskovanie, ale bola tam strašná tma, takže nedalo sa poznať, kto to je. Tí páchatelia sa stále tak huhňali, alebo si hundrali, ale nič nepovedali. Jeden z tých páchatel'ov, čo bol veľký asi ako on, pritom, ako držal palicu v jednej ruke, mu druhou rukou ukazoval na jeho peňaženku, ktorú mal v zadnom vrecku jeho nohavíc, lebo bola vidieť, že tam je. On ukazoval na ňu, aby ju hodil na zem. Tak aj urobil zo strachu, aby ho nebuchli tými palicami. Oni ju zdvihli, prezreli si ju a zobrali z nej takú reklamnú 20,- bankovku, ktorá teda vôbec nebola pravá, a tuší, tú jeho peňaženku hodili na zem. Pamätá si, že tie palice tých páchatel'ov boli obalené nejakým papierom a ešte previazané špagátom. Taktiež si spomenul, že mu zobrali z tej peňaženky tiež povolenie na prechodné bývanie v J.. Pamätá si, že jeden z tých páchatel'ov niečo zdvihol zo zeme a všetci zrazu utekali na koniec tej ulice smerom od dediny. Či však zdvihol peniaze, to nevie. Či bol ten páchatel', čo vytrhol K. niečo z vačku ten istý, čo aj jemu kázal vytiahnuť peňaženku, si tiež nie je istý. K. zobrali tých 40,- max. 50,- €, viac nie. Ako tí páchatelia utiekli, tak sa pýtal aj K., čo sa jemu všetko stalo a on mu povedal, že mu vytrhli peniaze z vačku a to 300,- € a že na políciu nejdú, lebo že je to teraz nebezpečné a že by ich mohli znova napadnúť. Že až ráno pôjdu na políciu. On povedal, že mu zobrali 300,- € z vačku a poškodený S. mu povedal, že toľko asi nie a on, že „toľko! že on im zavarí!“ a musí to aj poškodený S. povedať. Keď sa to poškodenému S. nezdalo, povedal mu zase, že „ticho buď, budeš hovoriť na polícii, že to bolo 300,- €“ ako on hovorí. A opakuje, bál sa mu oponovať už viac. Potom sa im zle zaspávalo v noci a ráno K. hovorí, že je svetlo, tak že idú na políciu a aj išli na družstvo v J. a tam, ako došli, tak nejaký zamestnanec toho družstva povedal, že nemá vôbec telefón, aby zavolať na políciu. Potom tam bol na bicykli švager toho K. čo žije s X.. On sa volá asi J.. On im vytočil číslo 112 a zavolať policajtov. Ako tam došli k nim policajti v zelenom do J., tak nie si je na 100 percent istý, ale sa mu zdá, že tam jeden róm, čo tam stál, začal vykrikovať a mal dojem, ako keby to bol jeden z tých páchatel'ov a bol drzý a vykrikoval, že nechajte ma na pokoji, aby ich neotravovali. Nepamätá si, kto to už vykrikoval. K. a on potom popisovali, čo sa stalo a kde sa to stalo. K tomu, či niektorý z tých páchatel'ov pritom ako trhol s vačkom košele O. A., či aj mu zobral peniaze, alebo tieto týmto trhnutím vypadli a niektorý z páchatel'ov ich potom zozbieral, to nevie už potvrdiť, len vie, že mu niekto rukou šiahol na ten vaček a trhol mu s ním. O. A. kríval a len niekedy chodil o jednej barle. V ten deň, ako ich prepadli, sa mu zdá, že ju nemal pri sebe. Ale vie s určitosťou povedať, že stále už kríval, takže aj vtedy kríval. Proste on ťažšie chodil a chodil aj so zdravotnými problémami do nemocnice tam k Milosrdným bratom pánovi A. I. a to lebo mal problémy najmä s týmito nohami a dokonca aj s rukami a aj cukrovku mal.

Svedok - poškodený N. S. sa k čítaným výpovediam vyjadril, že sú zhruba pravdivé, nevidel, ako páchatelia vzali O. peniaze. Môže byť, že ho jeden z páchatel'ov sotil za vrecko, nevie, či aj niečo vytrhol, dačo mu z vačku vypadlo, nepamätá sa, nevie, čo to bolo. Následne páchatelia utiekli. Páchatelia držali spolu asi 2 - 3 palice. Vystrašil ho aj O., že vraj páchatelia poškodeného zbijú, preto sa ich bál. Jeho konkrétne sa v rámci skutku pýtali na peniaze, držali palice, z ruky mu vzali falošnú 20,- Euro a hodili na zem a vzali mu aj potvrdenie o prechodnom pobyte. Peniaze, ktoré O. hodil do automatov, boli aj poškodeného. Páchatelia im obom nadávali, od nich oboch s O. pýtali peniaze. Nevie sa vyjadriť k vete „z toho šenku sme išli po ceste do osady J. č. XX a vtedy už mal O. len asi 40,- max 50,- Eur pri sebe, keďže všetko prehral v automate.“ Jemu (poškodenému) páchatelia hovorili, aby držal hubu, lebo ho zbijú, bál sa ich. Pravdivá je aj tá časť výpovede, že ešte z krčmy ho volal von jeden róm a že ísť von mu zakázal O. A..

Obžalovaný O. J. sa vyjadril, že on bol po celý čas pri poškodenom S., on poškodeného O. A. nesotil, hoci poškodený S. ako páchatel'a, ktorý ho sotil, označil najmenšieho páchatel'a. On len stál pri poškodenom S. a ukazoval mu gestom symbol peňazí.

Nakoľko v priebehu trestného konania svedok - poškodený O. A. zomrel (dňa 23. augusta 2011, č. I. 185), bola podľa § 263 ods. 3 písm. a) Trestného poriadku na návrh prokurátorky prečítaná zápisnica o skoršej výpovedi svedka poškodeného O. A., v rámci ktorej vypovedal, že si pamätá, že dňa 24.04.2011 približne okolo 22.45 hod. pri J. v J. jeho a jeho kamaráta N. S. prepadli štyria neznámi páchatelia. Sedeli

v šenku, ktorý sa volá „u D.“ teda on a jeho kamarát N. S.. Šenk „u D.“ má dva vchody a je asi zhruba pol kilometra od rímskej kolónie v J., kde on býva spolu s N. S.. Ako sedeli v tom šenku, mal pri sebe 300,- € v papierových bankovkách. Aj X. D. videl, ako mal u seba tieto papierové peniaze vo väčšej hodnote, ale neprepočítaval ich pred ním, takže on nevie, či tam bolo 300,- €. Keďže nechcel z týchto papierových bankoviek miňať, tak najprv povedal W. A., že nech sa ide F. D., či im premení mince za papierové bankovky. F. povedal, že iba maximálne za 100,- €. Tak hovorí potom N. S., že skoč po drobné domov ku mne do J. č. XX, že im to šenker D. F. premení, aby mali začo piť. Nepamätá si zloženie bankoviek, vie, že tam boli 50,- rôzne 20,- €. Je u neho obvyklé nosiť takúto sumu peňazí u seba teda 300,- €, ušetril si, taktiež od ľudí dostane, aj gastrolístky a za to nakupuje stravu, takže mu potom ostanú peniaze. Nepamätá si, koľko toho vypili. Ako už uviedol W. A., že zamenil drobné, ktoré priniesol S. N. za bankovky a to 2 x 50,- € bankovka, takže len toto bolo 100,- € a nie 40,- € ako hovorí obvinený N. A.. Na automatoch U D. prehral 30,- € a aj S. je svedok na to, že prehral iba 30,- € na automate. S. je taktiež svedok aj toho, ako išiel domov zo šenku, že si prepočítaval papierové peniaze, ktoré si dal do vrecka a videl že ich bolo 300,- €. Pred záverečnou išiel s N. S. vedľa seba k nemu domov. Ako sa blížil ku kolónii, čakali na nich pri záhrade A. páchatelia, pričom vybehli na nich a slovo z nich neišlo. On bol vystrašený z toho, čo sa stalo. S týčami sa oháňali a jeden ho hodil o plot a druhý ho prehľadával a roztrhol mu vrecko a vytrhol mu tých 300,- €. Videl, že aj N. prešacovali, potom ušli opačným smerom do dediny, čiže von z kolónie. Určite by páchatelov nevedel opoznať, lebo im nevidel do tváre a taktiež by ich nevedel opoznať ani podľa iných znakov. Osobu O. J., nar. XX.XX.XXXX pozná, je z kolónie, kde býva a stretáva ho. Páchatelia museli vidieť, že kríval a chodil s palicou o ktorú sa opieral. Predkladaná palica to mohla byť, ale nie je si istý, lebo bola noc, a k predloženému potvrdeniu o pobyte na meno N. S. hovorí, že toto potvrdenie videl u poškodeného N. S. u neho doma už pred tým a nosieval to u seba. Rímskeho chlapca, ktorý mal volať N. S. von z podniku „U D.“ vôbec nevidel, toto mu hovoril až N. S..

Svedkyňa Q. J. vypovedala, že v daný deň v čase skutku išla z práce domov a videla, ako W. A. pozeral na O. A. v krčme, sledoval ho, resp. ich, sa jej zdá, že tam bol sám. O skutku sa dozvedela na druhý deň, doma bol rozruch, že okradli O. A., že ho mali prepadať, a to W. A. a iní. Syn (ml. O. J.) jej dal 5,- eur, že mu ich dal W. A., nepovedal, že bol pri lúpeži. Priznal sa jej na druhý deň. Viac si už nepamätá. S matkou N. A. sa o tom nerozprávala.

Na návrh prokurátorky bola čítaná skoršia zápisnica o výsluchu svedkyne, v rámci ktorej uviedla, že čo sa týka skutku, tam nebola prítomná, takže k tomu sa nevie vyjadriť, ale môže uviesť, že N. A., ml. S. A. (A.) boli u nej doma viac krát, pričom sa o tom incidente rozprávali viac krát a ona chcela vždy vedieť, ako to bolo, či tam bol pri tej lúpeži aj jej syn, teda, či útočil na O. A. a N. S., alebo od nich niečo jej syn zobral a N. A. spolu s ml. S. A. uviedli, že on na nich ani neútočil, ani im nič nezobral, teda pri samotnom skutku nebol, ale iba ml. O. J. došiel už keď bol O. na zemi, pričom N. A. a ml. S. A. odháňali jej syna, že nech sa do toho nestará, nech ide preč. Potom došli za ním dole, kde sedel jej syn pri takých domoch spolu s J. A. a N. A. spolu s ml. S. A. dali jej synovi 5,- €, aby bol ticho a nič nehovoril. Tak sa ich pýtala, že prečo, keď tam nebol pri útoku jej syn, tak ho udali a N. spolu s S. jej neodpovedali. Neskôr mama N. A. jej povedala, že oni ho tam dali preto, lebo že jej syn je maloletý a dostane len podmienku a jej syn W. A., ktorý tam bol skutočne namiesto syna svedkyne, by išiel rovno do basy, lebo je už v podmienke a čaká na súd. Teda N. A. sa pred ňou priznal, že O. A. a N. S. prepadol, ale ml. S. A. bol pred ňou iba tak ticho, ten sa nepriznával, že by ich prepadol. Čo sa týka jej detí, tak ona má iba tohto jedného jediného syna, takže všetku starostlivosť venovala jemu. Jej syn bol vždy taký živší, ale poslúchal, ako počas obdobia, kedy sa mal skutok odohrať, tak aj pred vznesením obvinenia a taktiež aj po ňom. Veľmi ho zasiahla skutočnosť, že otca zobrali do výkonu trestu, jej syn nikdy nebol trestaný, čo vie a čo sa týka výchovy, tak ho usmerňovala vždy v každom smere, aj ho doučovala do školy. A čo sa týka prospechu, boli obdobia, keď sa učieval aj dobre. Veľmi ju mrzí, že chalani v partiách v jeho veku v J. sú neposlušní, fetujú a nerobia dobre a to vplýva zle na ostatných ľudí, ktorí sú slušní. Ona nemá vedomosť, že by on požíval drogy alebo alkohol. Taktiež nie je rada, že mal takých zlých kamarátov, ako sú obvinení N. A. a ml. S. A., s ktorými sa kamaráti už od doby, kedy v J. bývajú, asi cca 12 rokov. Momentálne jej syn chodí pracovať brigádne do U. na píle a práca ho veľmi baví.

Svedkyňa sa k čítanej výpovedi vyjadrila, že čítaná výpoveď je pravdivá, pridrižiava sa tejto výpovede.

Svedok S. A. st. vypovedal, že poškodení hrali automaty, nemali peniaze na nájom, myslí, že z tohto dôvodu to potom na obžalovaných chceli hodiť. N. A. sa mu priznal, že bol násilím vypovedať. O lúpeži sa dozvedel asi od O. A., ktorý k nim chodil, po skutku sa s ním stretol na druhý deň ráno vonku u nich

a povedal, že ho prepadli chlapi, ale mená nepovedal. Pred rokom bol u nich poškodený S., vraj to chlapi neurobili. Pred skutkom nemali veľa financií, synovia nechodili do školy, ale pracovali.

Na otázku obhajkyne JUDr. H. svedok uviedol, že v minulosti synovia nosili O. drevo, ale o jeho dlhoch voči nim nevie.

Svedkyňa S. A. vypovedala, že o lúpeži v J. nevie v podstate nič. O lúpeži sa dozvedela až potom, čo sa to začalo vyšetrovať. So synmi S., N. a W. sa o tom doma aj bavila, samozrejme, že im hovorila, že toto sa nerobí. Synovia sa jej ku skutku nepriznali, nepovedali prečo to spravili. Skonštatovala „viete, ako sa cítim, sú to moji synovia, sú to dobrí chlapi“.

Na návrh prokurátorky bola podľa § 263 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku čítaná skoršia zápisnica o výsluchu svedka F. D., v rámci ktorej uviedol, že je majiteľ hostinca u D.. S obvinenými N. A. a ml. S. A. (A.) nie je v žiadnom príbuzenskom ani inom obdobnom pomere. O tom, že okradli nejakí cigáni O. A. a S. N., sa dozvedel z dediny, kde sa o tom rozprávalo, ale on vtedy, ako sa to stalo, ani o tom nevedel a teda nič nevidel, ako mu zobrali nejaké peniaze. Na ten deň, kedy boli u neho v šenku O. A. a S. N., si pamätá, ale či si k nim ešte niekto prisadol, si nepamätá. Taktiež si nepamätá, že by niektorého z nich niekto z cigánov volal von. K tomu, že koľko minuli na automatoch O. A. a S. N., sa on nemôže vyjadriť, nakoľko on má veľa roboty a nemôže nad niekým stáť a pozeráť sa, že koľko kto hodí do automatu, takže ani vôbec nemá predstavu, že koľko tam hodil, keby tam napríklad hádzal 5,- € bankovku a keby 100,- €, on to nerozozná, lebo sa na to ani nepozera. Nepamätá si, že by došiel v hostinci za ním niektorý z poškodených, alebo by niektorý z poškodených poslal za ním prisediaceho (W. A.), pričom mali chcieť zameniť drobné, pričom on sa mal vyjadriť, že zamení za papierové bankovky, ale iba maximálne za 100,- €. Môže ešte uviesť, že W. A. pozná, je to cigán, chodí k nim do hostinca. Má 50 rokov a je z J., nevie, či sa kamarátil s O. A. a S. N. a ani si nepamätá, či tam v ten deň bol. Na osobu menom K. si v ten deň nespomína, že by tam sedel s nimi a K. pozná veľa. Ani si nepamätá, čo pili vtedy, ani koľko vypili, takže nemôže, sa vyjadriť k tomu, že koľko mohli minúť za alkohol.

Na návrh prokurátorky bola podľa § 263 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku čítaná skoršia zápisnica o výsluchu svedka J. A., v rámci ktorej uviedol, že ohľadom toho predmetného skutku išiel vtedy domov sám. Stretol bratov N. A., ml. S. A. (A.) a W. A. a ml. O. J. a oni sedeli v kanáli pri J.. On išiel domov a nebol vôbec prítomný pri tom incidente, iba počul, že oni niečo spravili. Nebol vôbec účastník a ani nebol pri delení tej čiastky pochádzajúcej z toho skutku. To, že sa tam delil tá čiastka, počul, čo sa vyprávalo po kolónií. Vtedy bol ešte malý, keď sa to stalo. T. O. A. a S. N. poznal iba z videnia, že chodili do Bratislavy predávať časopis Nota Bene. W. s N. potom hovorili, že to nebola lúpež, teda, že by mu tie peniaze vytrhli odniekadiaľ, ale že ako mali tie peniaze, tak tomu O. A. alebo S. N., teraz už nevie komu konkrétne, vypadli tie peniaze odniekadiaľ. W. povedal, že bol prítomný pri tomto skutku. Ešte si pamätá, čo im vypadli tie peniaze, tak W. išiel na druhý deň za to nakúpiť potraviny. Ako to presne prebiehalo sa nemôže vyjadriť, lebo nebol prítomný.

Na otázky obhajcu Ing. Mgr. S. C. svedok uviedol, že keď sedeli v kanáli jeho bratia spolu s ml. O. J., nerozprávali sa o ničom, len sa svedka opýtali, kam ide, a on že domov. W. A. sa po incidente doma nezmenil o ničom inom, ako už uviedol.

Na návrh prokurátorky bola podľa § 263 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku čítaná skoršia zápisnica o výsluchu svedkyne J. R., v rámci ktorej uviedla, že ani jedného z obvinených nepozná, nikdy tieto osoby nevidela a nevie, o koho ide. O skutku je jej známe len to, čo jej telefonoval nejaký policajt zo Slovenska. Oznamoval jej, že umrel jej otec O. A., po ktorom zostalo 40,- eur a že pre ne má prísť. Potom jej povedal, že otec bol prepadnutý a že od nej chce, aby mu prišla podpísať nejaké papiere. Presne nevie s odstupom času, čo od nej chcel. O otcovi nevie vôbec nič. Svojho biologického otca O. A. nikdy v živote fyzicky nevidela a je to pre ňu úplne cudzí človek. Videla ho len na fotografii, ktorú jej ukázali jej prarodičia. Otec ju nikdy žiadnym spôsobom nekontaktoval. O tom, či si ho pamätá nejakým spôsobom jej brat K., tak to nevie, ale vzhľadom na to, že je o tri roky starší, tak ho ako dieťa videl. Otec mal od jej matky odísť v dobe, kedy bola s ňou v inom stave. Otec teda žil s matkou do doby jej druhého tehotenstva, ale nevie, akým spôsobom. Matka s ňou o jej otcovi nikdy nehovorila a ona to neriešila, pretože na nej videla, že je jej to nepríjemné. Asi súžitie s jej biologickým otcom nebolo úplne najlepšie.

Z ďalších dôkazov boli oboznámené prečítaním najmä prílohy o výsluchu svedkyne J. R., potvrdenie o zaistení veci, zápisnica o prevzatí zaistenej veci (z ktorých vyplýva zaistenie okrem potvrdenia o pobyte a roztrhanej bankovke aj drevená palica), úmrtný list O. A., a listiny preukazujúce sociálnu situáciu u obžalovaných S. A., O. J., poškodeného O. A. - vyjadrenie Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny K., vyjadrenie sociálnej poisťovne, a tiež záznam neúčelnosti obhliadky miesta činu.

K dokazovaniu ku skutku pod bodom 2) rozsudku

Obžalovaný N. A. na hlavnom pojednávaní vyhlásil, že je vinný zo spáchania skutku uvedeného v obžalobe.

Obžalovaný W. N. vypovedal, je nevinný. V r. 2012 sa zdržiaval v Českej republike, bolo to na jar, zateplovali nemocnicu v Karvinej. Pracoval tam s C. J., I. N., W. a N. A. a ešte jednou osobou, volala sa W., ďalej nevie. V zmysle skutku v obžalobe v tejto záložni nebol, ani s N. A., ani ju nevyhlúpili. Tam nájdené stopy DNA si nevie vysvetliť, do Čiech chodili najskôr na dvoch autách, potom na jednom aute. Prvé auto šoféroval J., druhé auto šoférovali páni, ktorí vybavili robotu. V C. chodili po záložniach, on sa zaujíma o elektroniku, zisťovali ceny, nevie o tom, resp. nie je si vedomý, že navštívili aj záložňu na ulici I. XXX/X. Keď navštevovali záložne, boli aj v ich vnútri.

Na ďalšie otázky prokurátora obžalovaný W. N. uviedol, že v Českej republike pracovali do dvoch mesiacov, preto tak krátko, lebo J. nariadil vykonať zateplenie určitým spôsobom, avšak vedúci stavby s tým nebol spokojný. Vyplatená im bola časť peňazí, každý týždeň dostávali zálohu na ubytovanie a na konci 30 % z dohodnutej sumy. Peniaze im nechýbali. Bývali v byte v H.. Nemá vedomosť, že by sa niekto podieľal na tejto lúpeži z nich, vie len, že J. mal zbrane - dve pištole. Späť na Slovensko išiel v aute s J., N. a W. A. po pár kilometroch sa zastavili tankovať, ale nevie, či to bolo ešte v H. alebo ďalej, v záložni na ulici I. XXX/X sa nezastavili, zastavili sa potom ďalej na pumpe. Vzťah s N. A. má taký, že sú kamaráti, nevie o tom, že by boli v nejakom konflikte a nevie si vysvetliť ani to, pokiaľ ho zo spáchania tohto skutku usvedčuje.

Na otázku obhajkyne obžalovaný W. N. uviedol, že na byte v Českej republike bývali spolu on, J., W. a N. A..

Obžalovaný N. A. ohľadom účasti inej osoby na žalovanej trestnej činnosti, vo vzťahu ku skutku uvedeného pod bodom 2) rozsudku, vypovedal, že čo sa týka lúpeže v H. v Českej republike, došli do záložne, W. N. vytiahol palicu, o ktorej on nevedel, že ju má, priskočil k zamestnankyni záložne s tým, že chce od nej peniaze, on rozbil výklad a vzal šperky, W. vzal peniaze a ušli. Vonku ich čakal C. J. asi 30 metrov od záložne, on to všetko naplánoval asi týždeň pred skutkom, on to všetko zorganizoval. Potom W. N. a C. J. ulúpené zlato popredávali v záložniach v K., on z toho mal len jeden prsteň.

Na otázku prokurátorky obžalovaný N. A. uviedol, že nevie, koľko peňazí vzal N., on ich mal celý čas pri sebe. J. im o tomto pláne povedal na ubytovni, kde bývali v jednej izbe on (obžalovaný N. A.), N., J. a brat W. A., vedľa bývali N., K. a A.. J. už týždeň pred tým hovoril, že chce niečo urobiť kvôli peniazom, hovoril o záložni. Od nich chcel, aby to spravili. Hovoril o tom im dvom s N.. Dohodli sa, že dnu dôjde on s N. a J. ich počká vonku, on ich do spáchania činu nútil, hovoril, že nemajú na výber, že nemajú peniaze. Obžalovaný N. A. s tým spočiatku nesúhlasil, ani N. s tým nechcel súhlasiť, napokon súhlasili. On v záložni zareagoval v strachu rozbitím skla, zatiaľ čo N. bral peniaze. J. ich čakal o uličku ďalej, asi 30 metrov od záložne, sedel stále v aute. J. im záložňu ukázal v ten samý deň s tým, že táto menšia záložňa by sa dala spraviť. Hovoril im, že odtiaľ majú vziať peniaze. O palici nevedel, asi ju N. musel vziať z ubytovne. Po čine šli rovno domov do K.. W. A. o tomto nevedel, no v aute sedel s J. a potom videl, čo spravili.

Obžalovaný W. N. sa k výpovedi obžalovaného N. A. vyjadril, že obžalovaný N. A. klame.

Svedok - poškodený F. K. vypovedal, že na miesto činu prišiel na zavolanie polície, že došlo k prepadnutiu záložne, polícia už v tom čase zabezpečovala priestor a nechcela ho dnu ani pustiť, nakoľko boli snímané otlaky a podobne. Následne, keď ho dnu pustili, sa tam vyjadroval k spôsobenej škode ukradnutím a poškodením. Od zamestnankyne, ktorá tam vtedy pracovala, vie, že tam prišli dvaja ľudia, začali sa rozhliadať po záložni, jeden z nich mal „klacek" a ohrozoval ju ním, druhý človek rozbil vitrínu a

vzal šperky z nej a vzal tiež peniaze zo šuflíka. V čase skutku tam zamestnankyňa bola sama, oznámila mu, že ublížené jej nebolo. V čase skutku záložňa bola kamerovo monitorovaná, monitorovanie bolo v tom čase funkčné, on záznamy nevidel, odovzdal ich polícii.

Svedkyňa - poškodená K. F. vypovedala, že bolo okolo 11.30 hod., kedy do záložne vošli dvaja ľudia, dívali sa a na jej otázku, čo si prajú, sa dívali naďalej, následne jeden z nich vybehol k nej za pult, vytiahol „[k<https://blesk.cz/clanek/zpravy-politika/538049/urazky-soudruhu-rypal-zeman-a-ondracek-jako-kul-v-plote-co-rozviriilo-sjezd-kscm.html>](https://blesk.cz/clanek/zpravy-politika/538049/urazky-soudruhu-rypal-zeman-a-ondracek-jako-kul-v-plote-co-rozviriilo-sjezd-kscm.html)l - klacek, tyčku " dlhú asi necelý meter a povedal jej, aby si ľahla na zem, začal sa jej pýtať, kde sú peniaze, a ten druhý človek medzi tým rozbil vitrínu a vzal z nej zlato. Nakoľko mala strach, páchatel'ovi s kudlou povedala, kde sú peniaze, že sú v šuflíku, nenechá sa predsa zabiť kvôli peniazom. V záložni majú aj trezor, kam dávajú peniaze večer, páchatel' s kudlou ho aj chytil a skúšal otvoriť, nakoniec ho aj otvoril a následne sa jej spýtal to, čo už uviedla, kde sú peniaze. Tá záložňa je malá, trezor sa nachádza kúsok od pultu. Všetko sa to zbehlo veľmi rýchlo. Potom páchatelia ušli, ublížené jej nebolo. Záložňa je kamerovo monitorovaná, v tom čase monitorovanie bolo funkčné a záznamy z neho dávali polícii. Nevie, či je niekto z páchatel'ov v pojednávacej miestnosti, chcela na to rýchlo zabudnúť, psychicky na tom bola zle. Páchatelia mali šiltovky, jeden z páchatel'ov, ktorý vytiahol kudlu, mal široké nohavice. Nepamätá sa už, akým jazykom komunikovali, ale to, že jej kázali ľahnúť si na zem a že sa pýtali na peniaze, tomu rozumela. Jeden z páchatel'ov rozbil sklenený pult rukou. V pulte boli šperky na plátoch, myslí, že tieto šperky vytrhal a pláty nevzal. Bola veľmi vystrašená, preto nevidela, kam následne ušli. Vonku nevidela nikoho, ani iných zákazníkov. Po čine tam, myslí, zostala tá kudla, ktorou ju ohrozoval, nepamätá sa, či tam zostalo aj niečo iné. Páchatelia utiekli aj s peniazmi, jedna bankovka im vypadla, túto vrátila späť a o iných stopách nevie, nepamätá sa. Na pulte sa jej zdá, že zostala krv, ktorú s ostanými stopami zaistila polícia. Po čine volala aj políciu, aj majiteľa záložne, ktorým je pán K..

Na otázku obhajkyne svedkyňa uviedla, že sa nepamätá, ako dlho trval celý čin, ale bola to krátka doba. Z týchto dvoch páchatel'ov bol ten silnejší, čo ju ohrozoval kudlou, agresívnejší, bol na ňu sprostý, keď chcela zdvihnúť hlavu, zakričal na ňu.

Svedok I. N. vypovedal, že o lúpežnom prepadaní v H. vie toľko, že oni tam pracovali na nemocnici a to s J., A., N., K., N. a W. A., bývali tam všetci spolu, obdobie si presne nepamätá. On odtiaľ odišiel skôr, nakoľko skôr skončil. Späť na Slovensko sa vrátil asi v máji a to s A. a K.. O lúpežnom prepadaní sa dozvedel v rámci predvolania na výsluch na polícii, viac alebo od iných osôb sa už nezozvedel, ináč už všetko uviedol na polícii. V rámci tej práce v Česku nemali nejaké montérky alebo rovnošaty, boli oblečení tak normálne, mali aj šiltovky.

Na otázku obžalovaného N. A. svedok uviedol, že nevie o tom, že by sa mu k tejto lúpeži priznal W. N. alebo N. A..

Svedok W. A. vypovedal, že o skutku sa dozvedel až následne od brata - N. A., povedal mu všetko, to čo uvádzal už skôr. N. je dôverčivý a zmanipulovateľný človek. Povedal mu, že bol na to navedený a skutok spáchal s obžalovaným N., avšak hlavným iniciátorom bol J., ktorý na to oboch obžalovaných naviedol. Šiltovku, tmavé okuliare a mikinu v Česku nosili viacerí, aj obžalovaný N.. V Česku pracovali on, N. A., N., N., J. osoba menom W. a aj W. A. - ten ale išiel domov skôr. Do Česka chodili autom, šoféroval pán D. a druhé auto W. A..

Svedok W. A. vypovedal, že zatepl'ovali nemocnicu v H., na stavbe tam pracoval on, W. a N. A., N., K. a N.. Nepamätá sa, ako dlho tam boli. On, N. a K. odtiaľ odišli skôr. O lúpeži sa dozvedel až neskôr od polície. S obžalovanými sa o skutku asi nerozprával, nepamätá sa. Keď sa odtiaľ vrátili aj ostaní, nevšimol si u nich viac peňazí, alebo šperky, neponúkal mu nikto nič z toho lupu.

Svedok C. J. vypovedal, že vie, v akej veci má vypovedať. Veľa si toho už nepamätá, je to už dávno. S N. A. a W. N. pracoval v Českej republike v H., zatepl'ovali nemocnicu. Pred tým ich kontaktoval W. A., že potrebuje výpomoc, ubytovaní tam boli na adrese V. 1, a býval tam s W. a N. A., s N. a W. A. - s nimi pracovali na stavbe, no hlavne s nimi bol na byte. Do H. sa dopravili autom, ktoré bolo od W. a používali ho všetci, kľúče boli na stole, kto chcel, požičal si ho. Samozrejme, že aj spolubývatelia. Na cestu na Slovensko si nespomína, oni tam zostali ako poslední. Chalani z druhej izby - I., W. a W. skončili skôr kvôli nevyplateným peniazom. Im bol daný sľub, že im bude všetko doplatené, ostali tam, nie všetko bolo

doplatené a keď došli peniaze, šli domov. Domov šli spomínaným autom a to on, N. a W. A. a N.. Myslí si, že v H. cestou späť asi nezastavovali. O lúpeži sa dozvedel vtedy, keď bol predvolaný na políciu.

Na otázku obž. N. A. svedok uviedol, že pokiaľ obžalovaný N. A. tvrdí, že on toto všetko vymyslel, tak on k tomu naozaj nevie, čo by povedal. V žiadnom prípade to nie je pravda. On nikdy nič nekradol.

Na otázku obhajkyne svedok uviedol, že netuší, prečo obžalovaný tvrdí takéto veci, netuší, prečo by si to vymýšľal, možno preto, že ho opoznal na videozázname.

Svedok W. K. vypovedal, že pracoval v H. s partiou. V deň lúpeže bol na Slovensku. S partiou sa spoznal tak, že bol kamarátom s dvomi z nich, so I. N. a C. J.. Prišla ponuka práce z Českej republiky, kam išli zatepľovať nemocnicu. Bývali v dvoch bytoch. Nepamätá sa presne, kedy v Českej republike boli, ale bolo to v čase skutku, bolo leto, bližšie sa nepamätá. O lúpeži sa dozvedel vtedy, keď bol predvolaný na podanie výpovede na políciu v Malackách. Zo spolubývajúcich nenosil dioptrické okuliare ani jeden, na slnečné okuliare sa nepamätá, keď bolo slnko, asi ich niekto nosil. Z Českej republiky odišiel skôr, kvôli pracovným podmienkam, s ktorými nebol spokojný a odišiel so I. N. a W. A..

Svedkyňa S. A. vypovedala, že z tejto lúpeže dostala od syna N. A. prsteň, bolo to na narodeniny, nepýtala sa na pôvod prsteňa, už ho nemá, ani nevie, čo sa s ním stalo, nepamätá sa. Inak o veci nevie nič, dozvedela sa o tom tak isto len z vyšetrovania.

Na otázku obžalovaného N. A. svedkyňa uviedla, že potvrdzuje, že po jednom zo skorších pojednávaní ich zo súdu s N. A. vzal domov autom obžalovaný W. N., v aute sa o veci rozprávali a obžalovaný W. N. povedal, že dá za pravdu N. A., že sa ku skutku prizná, a že po celý čas klamal, ona na to obžalovanému W. N. uvidela, že takto to bude preňho dobre, pre oboch obžalovaných.

Svedok S. A. st. vypovedal, že o lúpežnom prepadnutí v Českej republike nevie nič, nikto mu nič nehovoril.

Z trestného spis zaslaný políciou Českej republiky na základe odovzdania trestnej veci súd oboznámil najmä zápisnicu z 28. júna 2012 o obhliadke miesta činu, z ktorej okrem iného vyplýva, že z pravých dvier trezoru v záložni, z kolesa pre otváranie, bola zaistená stopa č. 6 - BIO. Zápisnicu o obhliadke miesta činu tvorí príslušná fotodokumentácia, ktorá je zachytená aj na CD nosiči na č. I. 112. Ďalšie 2 CD nosiče na č. I. 113 a 114, ktoré boli takisto oboznámené ich prehratím na hlavnom pojednávaní, obsahujú záznamy nasnímané dvomi kamerami (zachytávajúce priestor záložne určený pre zákazníkov), pričom záznam smerom od pultu je snímaný kamerou č. 1 a kamera č. 2 sníma priestor zo strany. Záznam je vyhotovený dňa 28. júna 2012 v dobe od 11:18:14 do 11:23:37. V čase o 11:18:14 vchádzajú do záložne dvaja muži, prvý z nich je oblečený v modrej mikine s bielymi rukávami a bielym nápisom na prsiach, na hlave má hnedú šiltovku. Druhý muž má oblečené čierne nohavice, mikinu hnedej farby s kapucňou, ktorú má na hlave cez čiernu šiltovku a na očiach má čierne slnečné okuliare. Po prezeraní si tovaru a po pohybe v priestore pre zákazníkov, v čase o 11:21:32 druhý muž v hnedej mikine vyťahuje tyč a ide za pult, následne prvý muž päšťou rozbíja sklenenú výplň vitríny, vyťahuje z nej tovar a vkladá si ho do vrečka. O 11:22:03 druhý muž vychádza spoza pultu, v ruke drží tyč a hádže ju smerom za pult a následne obaja zo záložne utekajú.

Z odborného vyjadrenia Polície Českej republiky - Krajského riaditeľstva Polície Moravskoslezského kraja, odbor kriminalistickej techniky a expertíz z 24. januára 2013, č. KRPT-3520-3/KT-2012, vyplýva, že profil DNA zo stopy zaistenej na rozbitom skle je zhodný s DNA profilom obžalovaného N. A..

Zo znaleckého posudku Kriminalistického a expertízneho ústavu Policajného zboru v Bratislave, odbor prírodovedného skúmania a kriminalistických analýz, z 29. januára 2015, ČES: PPZ-KEU-BA-EXP-2014/14644, vyplýva, že predložený DNA profil označený „Profil DNA zo stopy č.6 z OMČ - 28.06.2012 - H., ul. I. XXX/3“, s barcode: TM12-03520-FU03 nie je zhodný s DNA profilmi porovnávacích vzoriek bukálnych výterov označených „vzorka č. I N. I., nar. XX.XX.XXXX r. č. /XXXX, trv. bytom J. č. XX okr. MA“, „W. A. XX.XX.XXXX“ a „XXXXXX/XXXX K. W.“. Predložený DNA profil označený „Profil DNA zo stopy č. 6 z OMČ - 28.06.2012 - H., ul. SNP XXX/X“ bol porovnaný v národnej databáze DNA profilov. V indexoch DNA profilov stôp zaistených z miest trestných činov, obvinených a právoplatne odsúdených osôb, nebol zistený zhodný DNA profil.

Z doplnenia znaleckého posudku Kriminalistického a expertízneho ústavu Policajného zboru v Bratislave, odbor prírodovedného skúmania a kriminalistických analýz, z 03. novembra 2015, ČES: PPZ-KEU-BA-EXP-2015/12165, vyplýva, že DNA profil stopy č. 6 vedený v ND DNA Českej republiky pod identifikátorom TM12-03520-FU03 je zhodný s DNA profilom porovnávacej vzorky bukálneho výteru označenej „W. N., XX.XX.XXXX/XXXX, bytom J. XXX“ (uložený v ND DNA Slovenskej republiky pod CODIS ID XXXXESXXXX), ktorá bola skúmaná na pracovisku KEÚ PZ v Bratislave pod ČES: PPZ-KEU-BA-EXP-2015/7136 a bola predložená OR PZ Malacky pod ČVS: ORP-259/OVK-MA-2013 zo dňa 27. apríla 2015.

K dokazovaniu ku skutku pod bodom 3) rozsudku

Obžalovaný O. J. na hlavnom pojednávaní vyhlásil, že je vinný zo spáchania skutku uvedeného v obžalobe.

K výroku o vine obžalovaných a k právnej kvalifikácii skutku pod bodom 1) rozsudku:

Vyhodnotením dôkazov vykonaných na hlavnom pojednávaní súd dospel k záveru, že sa skutok stal tak, ako je to uvedené vo výrokovvej časti rozsudku a že ho spáchali obžalovaní W. A., N. A., ml. S. A. a ml. O. J..

Na hlavnom pojednávaní konanom dňa 13. novembra 2017 obžalovaní N. A., ml. S. A. a ml. O. J. po poučení o svojich právach a povinnostiach urobili vyhlásenie podľa § 257 ods. 1 písm. b) zákona č. 301/2005 Z. z. Trestného poriadku, v znení neskorších predpisov (ďalej len Trestný poriadok), že sú vinní zo spáchania skutku uvedeného vo výroku podľa bodu 1) tohto rozsudku. Vzhľadom na vyhlásenie obžalovaných súd postupoval primerane podľa § 333 ods. 3, písm. c), d), f), g) a h) Trestného poriadku a vo vzťahu k tomuto skutku zisťoval, či každý z obžalovaných - N. A., ml. S. A. a ml. O. J.:

c) rozumie, čo tvorí podstatu skutku, ktorý sa mu kladie za vinu, na čo každý z obžalovaných odpovedal: Áno.

d) bol ako obvinený poučený o svojich právach, najmä o práve na obhajobu, či mu bola daná možnosť na slobodnú voľbu obhajcu a či sa s obhajcom mohol radiť o spôsobe obhajoby, na čo každý z obžalovaných odpovedal: Áno.

f) rozumie právnej kvalifikácii skutku, ako trestného činu, na čo každý z obžalovaných odpovedal: Áno.

g) bol oboznámený s trestnými sadzbami, ktoré zákon ustanovuje za trestné činy jemu kladené za vinu, na čo každý z obžalovaných odpovedal: Áno.

h) sa dobrovoľne priznal a uznal vinu za spáchaný skutok, ktorý sa v obžalobe kvalifikuje ako určitý trestný čin, na čo každý z obžalovaných odpovedal: Áno.

Súd na základe vyhlásenia obžalovaných o uznaní viny a ich kladných odpovedí na otázky uvedené v § 333 ods. 3 písm. c), d), f), g) a h) Trestného poriadku, prijal tieto vyhlásenia obžalovaných N. A., ml. S. A. a ml. O. J. o uznaní viny zo skutku uvedeného vo výroku podľa bodu 1) tohto rozsudku a zároveň vyhlásil, že dokazovanie v rozsahu, v akom títo obžalovaní priznali spáchanie skutku, sa nevykoná. Súd preto uznal obžalovaných N. A., ml. S. A. a ml. O. J. za vinných zo spáchania zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. c), písm. d) Trestného zákona, s poukazom na § 138 písm. a) Trestného zákona a § 139 písm. f) Trestného zákona, spáchaný formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona, na skutkovom základe uvedenom vo výroku podľa bodu 1) tohto rozsudku.

Čo sa týka obžalovaného W. A. a dokazovania jeho viny zo spáchania uvedeného skutku, súd v prvom rade konštatuje, a to ani nebolo medzi stranami sporné, že dňa 24. apríla 2011 v čase cca o 22.45 h v obci J. pri Kolónii došlo za použitia palíc, násilia a hrozby násilím k lúpežnému prepadnutiu poškodeného O. A., nar. XX. S. XXXX († XX. O. XXXX) čiastočne invalidného dôchodcu chodiaceho o barle, ktorému boli odcudzené peniaze, a poškodeného N. S., nar. XX. S. XXXX, s tým, že útočníkmi boli 4 osoby, z ktorých v 3 prípadoch išlo konkrétne o obžalovaných N. A., ml. S. A. a ml. O. J., ktorí sa k spáchaniu skutku tak, ako je uvedený v obžalobe, vrátane právnej kvalifikácie, priznali. Tieto nesporné skutočnosti vyplývajú predovšetkým z postoja a z výpovedí obžalovaných N. A., ml. S. A. a ml. O. J., ktorí okrem toho, že sa k spáchaniu skutku priznali, vypovedali aj o účasti inej osoby na žalovanej trestnej činnosti v zmysle § 257 ods. 8 Trestného poriadku, ďalej z výpovedí poškodených O. A. i N. S., ktorí (obžalovaní i

poškodení) podrobne a logicky popísali všetky rozhodné skutkové okolnosti spočívajúce hlavne v tom, že páchatelia za použitia palíc, chceli od poškodených finančné prostriedky, ktoré aj získali, a to za použitia násillia, resp. hrozby ďalšieho násillia.

Sporným medzi stranami bolo to, kto bol štvrtým páchatelom vyššie uvedeného zločinu, pretože obžalovaný W. A. poprel spáchanie skutku. Súd, po vykonanom dokazovaní, dospel k záveru (mimo rozumné pochybnosti), že (okrem troch obžalovaných, ktorí sa k spáchaniu skutku priznali) štvrtým páchatelom skutku uvedeného vo výrokovvej časti rozsudku, bol práve obžalovaný W. A.. Súd k uvedenému záveru viedli nasledovné dôkazy, úvahy a argumenty:

Obžalovaný W. A. vo svojej výpovedi na hlavnom pojednávaní uviedol, že skutok nespáchal, nebol prítomný pri spáchaní skutku, ani ho nevidel, skutok bol spáchaný asi 30 - 40 metrov od jeho baráku, kde bývajú, vyšiel von s mamou a otcom kvôli kriku. V čase skutku bol doma, nepamätá sa, čo som robil. Pozná ostatných obžalovaných v tejto veci - N. a S. A. sú bratia, O. J. je kamarát. Okolnosti spáchania skutku pozná z toho, čo povedal brat N. A., z tohto rozprávania vie, že poškodeným vzali peniaze. Nevie si vysvetliť, že ho usvedčujú ostatní obžalovaní. Jemu dali len 10 eur, aby bol ticho, hoci nič nevidel, no počul hádku, 10 eur sa mu hodilo. Ohľadom neho je rovnaká situácia, ako s J. A., ktorý tiež bol najskôr podozrivý zo spáchania skutku. Poškodený S. vypovedal v prípravnom konaní pod tlakom.

V nadväznosti na obžalovaným W. A. popierané spáchanie skutku je nevyhnutné poukázať na výpovede ostatných spoluobžalovaných ohľadom tohto skutku.

Obžalovaný ml. S. A. na hlavnom pojednávaní, o účasti obžalovaného W. A. na žalovanej trestnej činnosti, vypovedal, že obžalovaný W. A. bol prítomný od začiatku spáchania skutku. Držal za ruku poškodeného O. A. a pýtal od neho peniaze. Videl lúpežné prepadnutie oboch poškodených. Vie, že O. J. po skutku odovzdal W. A. nejaké peniaze, bolo to 8 x 5,- eur, tieto peniaze boli asi toho poškodeného. Obžalovaný ml. S. A. súčasne potvrdil pravdivosť výpovede z prípravného konania, keď vypovedal, že štvrtým páchatelom tohto trestného činu (okrem neho - obžalovaného ml. S. A., ml. O. J. a N. A.) bol W. A., jeho brat, on tam už bol, ako tam došiel obžalovaný ml. S. A. k tomu miestu, kde bol ten prepád a W. A. držal O. A. za ruku, aby sa nebránil. Poškodený N. S. tiež niečo kričal, aby mu dali O. s N. aj s W. pokoj. O. s W. si tie peniaze nechali a následne po tom prepade rákali. Navyše, po svojej výpovedi, na priamu otázku obžalovaného W. A., či obžalovaný W. A. na skutku zúčastnený bol, obžalovaný ml. S. A. uviedol, že obžalovaný W. A. na skutku zúčastnený bol.

Obžalovaný ml. O. J. na hlavnom pojednávaní, o účasti obžalovaného W. A. na žalovanej trestnej činnosti, vypovedal, že v kolónii sa dohodli, že poškodených O. A. a N. S. olúpia, vzali z dvora lavy a čakali, on - obžalovaný ml. O. J., W., N. a ml. S. A., na poškodených, ktorí boli v šenku. Vopred sa dohodli, že poškodených olúpia. Počas skutku W. A. bol pri O. A. - tohto W. A. strčil o plot, ukazoval poškodenému symbol peňazí, dal poškodenému facku a vytrhol mu peniaze z košele. Po čine mu W. A. dal 5 eur, nevie, či to on delil. V každom prípade je nezmysel, že on mal dať obžalovanému W. A. 10,- €, aby bol ticho. Bol to nápad W. A. prepádnuť oboch poškodených. Obžalovaný ml. O. J. súčasne potvrdil pravdivosť výpovede z prípravného konania, keď vypovedal, že ako zobral W. A. ten lup, teda tých asi 40,- €, tak on pri tých koľajniciach, čo bol taký lesík, každému tieto peniaze rozdelil. Každému dal W. A. po 5,- € a W. si nechal 20,- €. Druhý deň za to išli nakúpiť ten W. asi aj s N. do obchodu do Malaciek tuší. Na otázku obžalovaného W. A. obžalovaný O. J. uviedol, že vie, že palicu mal on (obžalovaný O. J.), nevie, či ju mal obžalovaný W. A..

Obžalovaný N. A. na hlavnom pojednávaní, o účasti obžalovaného W. A. na žalovanej trestnej činnosti, vypovedal, že W. A. prítomný pri lúpežnom prepádnutí nebol. Na druhej strane ale bezprostredne na to uviedol, že skutok spáchali on (N. A.), ml. O. J., ml. S. a W. A.. W. A. tam len stál, dobehol z domu neskôr, už keď skoro skončili. Následne opäť otočil, keď vypovedal, že keď došiel W. A., čin už sa nepáchal. Nevidel, že by W. A. držal poškodeného za ruku.

Vzhľadom na podstatné rozpory (medzi jeho skoršou výpoveďou a údajmi na hlavnom pojednávaní) týkajúce sa účasti obžalovaného W. A. na žalovanom skutku, bola čítaná skoršia zápisnica o výsluchu obžalovaného N. A., v rámci ktorej uviedol, že pri tej lúpeži tam bol W.. Keď N. A. a ml. O. J. vychádzali z domu k tej bielej ceste, tak došiel aj brat W. A. spolu s ml. S. A., pričom O. už držal v ruke palicu. Všetci štyria videli, že sa k nim blížila poškodení O. A. s N. S.. O. kríval a opieral sa o nejakú barlu ako išiel a

S. tiež tak nejako kríval. Ako došli k nim, tak ml. O. J. už mal palicu a pritlačil o múr O. a on mu zobral z vrecka košeľe 40,- €. W. niekoho z nich držal, ale nevie koho a vôbec ho nedržal nejako silno, lebo sami poškodení sa ledva pohybovali. W. A. a ml. O. J. boli počas skutku zamaskovaní. Po skutku išli ku kofajniciam a tam si lup rozdelili, W. tam delil peniaze tak, že každému mal dať po 10,- € ale či to dostal každý z nich, nevie, on dostal 10,- €. Vzťah medzi W. A. a ml. O. J. bol taký, že ml. O. J. rešpektoval W. A., lebo bol starší a W. tomu celému velil, takže aj obžalovaný N. A. ho rešpektoval. Proste W. bol dominantný vždy, keďže bol starší.

Obžalovaný N. A. sa k čítanej výpovedi vyjadril, že čítané výpovede sú pravdivé len z časti, ohľadom W. A. to nie je celkom pravda. V prípravnom konaní ho v rámci týchto výpovedí usvedčoval z dôvodu, že na neho (obžalovaného N. A.) bol vyvíjané násilie - kriminálkou. Nechce sa vyjadriť k tomu, akým spôsobom mal byť na neho vyvíjaný nátlak v situácii, keď na otázku obhajcu vypovedal, že W. A. tomu celému velil.

Vzhľadom na rozporuplné výpovede obžalovaného N. A. bolo nutné vyhodnotiť, či a ktorej výpovedi možno uveriť. Súd vyhodnotil ako absolútne nepreukázané, nedostatočné, nelogické a nepresvedčivé - na hlavnom pojednávaní učinené - vyjadrenie obžalovaného N. A. k rozporom svojich výpovedí, v rámci ktorého uviedol, že čítané výpovede sú pravdivé, okrem časti týkajúcej sa účasti obžalovaného W. A. na spáchanom skutku, ktorá nie je pravdivá, nakoľko v prípravnom konaní obžalovaného W. A. usvedčoval z dôvodu, že na neho (obžalovaného N. A.) bol vyvíjané násilie - kriminálkou.

Žiadnym spôsobom nie je logicky vysvetliteľné, prečo by obžalovaný N. A. v prípravnom konaní po poučení podľa príslušných zákonných ustanovení (kedy o. i. uviedol, že nevyužíva svoje právo odmietnuť vypovedať a vypovedať bude) tak podrobne, zrozumiteľne a presvedčivo popísal priebeh samotného skutku (premietnutého do skutkovej vety obžaloby, resp. rozsudku), pokiaľ ide o účasť, resp. úlohu obžalovaného W. A. na ňom, keby to nebola pravda. Z viacerých dôvodov nemôže obstať aj tvrdenie obžalovaného N. A. na hlavnom pojednávaní o tom, že na neho bolo kriminálnou políciou vyvíjané násilie.

V prvom rade, spomenuté násilie nijakým spôsobom nešpecifikoval, neuviedol, o aký druh násillia išlo, presne akou formou bolo vykonané, kým - ktorou zložkou polície - ktorou osobou (osobami) bolo realizované, kedy presne, za akým účelom, čo presne sa ním sledovalo pod. Každopádne, v zápisnici o výsluchu N. A. ako obvineného z prípravného konania je zachytená jeho detailná výpoveď o jednoznačnej účasti obžalovaného W. A. na žalovanom zločine, a to dokonca až v takej forme, že on tomu celému velil. Je potrebné si uvedomiť závažnosť tvrdení obžalovaného N. A. vo výpovedi, kedy záviselo na každom jeho slove, pokiaľ išlo o priebeh lúpeže a označenie páchatel'ov. Nátlak, príp. akékoľvek iné ovplyvňovanie inými osobami obžalovaného N. A. v súvislosti s jeho výpoveďou v prípravnom konaní, nie je podporené žiadnou inou okolnosťou. Naopak, ďalšie skutočnosti a vykonané dôkazy svedčia jasne a zreteľne v prospech výpovede obžalovaného N. A. učinenej v prípravnom konaní, a to aj pokiaľ ide o obžalovaného W. A..

Tiež v tomto prípade je nutné zvýrazniť priebeh spáchania skutku, ktorý obžalovaný N. A. veľmi detailne popísal v prípravnom konaní a ktorý je v podstate totožný s ďalšími vykonanými dôkazmi, najmä s výpoveďami ďalších obžalovaných a oboch poškodených. V prospech uveriteľnosti tvrdenia obžalovaného N. A. z hlavného pojednávania o tom, že „skutok spáchali on (N. A.), ml. O. J., ml. S. a W. A., avšak W. A. tam len stál, dobehol z domu neskôr, už keď skoro skončili, W. A. prítomný pri lúpežnom prepadaní nebol, keď došiel W. A., čin už sa nepáchal“, nesvedčí ani výpoveď samotného obžalovaného W. A., ktorý vypovedal, že skutok nespáchal, nebol prítomný pri spáchaní skutku, skutok bol spáchaný pri ich baráku, kde bývajú, okolnosti spáchania skutku pozná z toho, čo povedal brat N. A., nebol pri spáchaní skutku, ani ho nevidel“. Obdobne nepochopiteľnou a racionálne nevysvetliteľnou je nevôľa obžalovaného N. A. vyjadriť sa k tomu, akým spôsobom mal byť na neho vyvíjaný nátlak, a to v situácii, keď o skutočnosti, že celému tomu velil W. A., obžalovaný N. A. vypovedal na otázku dokonca obhajcu iného spoluobžalovaného. Dôležitou je aj v tomto prípade okolnosť, že zápisnica o výsluchu obvineného N. A. z prípravného konania je podpísaná vyšetrovateľom, ďalším prítomným policajtom, samotným N. A. (ktorý v zmysle zákona podpísal každú stranu zápisnice), a súčasne v jednom prípade aj obhajcom iného obžalovaného. V rámci celej zápisnice nie je zaznamenaná žiadna námietka nikoho, či už k forme, alebo k obsahu zápisnice. Inými slovami, vôbec nič nenasvedčuje tomu, že by obsah výpovede obžalovaného N. A. nebol v súlade s tým, ako bola výpoveď zaznamenaná v zápisnici. Naopak, súčasťou aj tejto zápisnice je záverečná pasáž, v zmysle ktorej obvinený N. A. potom, ako si zápisnicu prečítal, doplnenie

zápisnice nežiada a ani nič opraviť na nej nežiada; túto zápisnicu podpisuje, na znak súhlasu s jej obsahom.

Súd v tejto časti uzatvára, že takejto zmenenej obžalovaného N. A. urobenej na hlavnom pojednávaní, ktorou vylúčil účasť obžalovaného W. A. na samotnom spáchaní skutku, neveril, kvalifikoval ju ako účelovú, použitú v snahe pomôcť bratovi - obžalovanému W. A. vyvinieť sa z následkov jeho trestnoprávnej zodpovednosti za žalovaný skutok a po zohľadnení ostatných vykonaných dôkazov za hodnovernú a objektívnu označil výpoveď, ktorú obžalovaný N. A. urobil v prípravnom konaní.

V nadväznosti na uvedené výpovede obžalovaných ml. S. A. a ml. O. J. učené na hlavnom pojednávaní, i výpoveď obžalovaného N. A. učené v prípravnom konaní (v zmysle vyššie uvedeného), je nevyhnutné uviesť, že títo spoluobžalovaní nemali žiadny dôvod, aby si vymýšľali, pokiaľ ide o účasť obžalovaného W. A. na spáchanom čine. V priebehu celého konania nebolo žiadnym spôsobom produkované nič rozumne zdôvodniteľné, prečo by zvyšní traja spoluobžalovaní mali takýmto spôsobom hovoriť a tvrdiť nepravdu, nebol zaznamenaný ani žiadny konflikt medzi obžalovaným W. A. a ostatnými spoluobžalovanými (ktorýmkoľvek z nich), na základe ktorého by niektorý z obžalovaných usvedčujúcich obžalovaného W. A., mohol mať motiváciu obžalovanému W. A. uškodiť. Napokon, samotný obžalovaný W. A. konštatoval, že pozná ostatných obžalovaných v tejto veci, N. a S. A. sú bratia, O. krátky je kamarát, no nevie si vysvetliť, že ostatní obžalovaní ho usvedčujú.

Nelogicky, až absurdne, vyznieva tvrdenie obžalovaného W. A., že jemu dali len 10,- eur, aby bol ticho, pričom v ďalšej časti svojej výpovede uviedol, že pri spáchaní skutku nebol, ani ho nevidel, v čase skutku bol doma. Priam nemožne sa javí rozumné a zmysluplné zodpovedanie otázky, prečo mu ostatní spoluobžalovaní dávali peniaze za jeho mlčanie, keď obžalovaný W. A. nikoho (a teda ani ostatných spoluobžalovaných) nevidel, ako páchali skutok, a to dokonca za situácie, keď sa ostatní spoluobžalovaní k spáchaniu skutku priznali (priznávali). Naopak, aktívne disponovanie ulúpenými peniazmi obžalovaným W. A., v zmysle, že ich po čine práve on rozdeľoval, potvrdili - okrem všetkých ďalších spoluobžalovaných - nepriamo aj svedkovia Q. J. a J. A., tak ako je nižšie uvedené.

To, že štvrtým páchatelom vyššie uvedeného zločinu, bol (okrem troch obžalovaných, ktorí sa k spáchaniu skutku priznali) práve obžalovaný W. A., vzhľadom na vyjadrenia zvyšných spoluobžalovaných, podporujú aj výpovede poškodených, kedy N. S. uviedol, že útočníci boli štyria, alebo piati (každopádne viac, ako traja), hoci žiadneho z útočníkov nedokázali presne identifikovať. Obaja poškodení zhodne potvrdili, že útočníci sa oháňali palicami (tyčami, doskami), obom poškodeným nadávali a od oboch poškodených pýtali peniaze, pričom došlo aj k fyzickému násiliu. Pokiaľ ide o obžalovanými zmocnené peniaze, hoci poškodený N. S. bol na hlavnom pojednávaní toho názoru, že poškodený O. A. v čase skutku nemal peniaze, nakoľko všetky mal prehrať tesne predtým na automatoch v krčme, na druhej strane poškodený N. S. súčasne potvrdil, že nevidel, ako páchatelia vzali poškodenému O. A. peniaze, môže byť, že ho jeden s páchatelov sotil za vrecko, nevie, či aj niečo vytrhol, dačo mu z vrecka vypadlo, nepamätá sa, nevie, čo to bolo. V prípravnom konaní každopádne poškodený N. S. uviedol, že si pamätá, že ako išli z toho šenku po ceste do J., tak vtedy už mal O. A. pri sebe len asi 40,- alebo 50,- eur pri sebe, keďže všetko ostatné prehral v automate; jeden z páchatelov sotil rukami O. A. o plot, O. A. začal niečo vykrikovať a potom mu nejaký z páchatelov niečo vyšklbol z vrecka, pamätá si, že jeden z tých páchatelov niečo zdvihol zo zeme a všetci utiekli, O. A. zobrali tých 40,- max. 50,- eur. Uvedené môže súvisieť aj s okolnosťou, ktorú potvrdil na hlavnom pojednávaní samotný poškodený N. S., a to, že v súčasnosti už veľa vecí zabúda, mal úraz, veľa vecí si nepamätá. Napokon, to, že došlo k ulúpeniu 40,- eur, potvrdili spoluobžalovaní N. A., ml. S. A. a ml. O. J..

Spáchanie skutku aj obžalovaným W. A. nepriamo preukazuje aj výpoveď svedkov Q. J., S. A. a J. A.. Svedkyňa Q. J. (matka obžalovaného ml. O. J.) uviedla, že v daný deň v čase skutku išla z práce domov a videla, ako W. A. pozeral na O. A. v krčme, sledoval ho, resp. ich, zdalo sa jej, že tam bol sám. O skutku sa dozvedela na druhý deň, doma bol rozruch, že okradli O. A., že ho mali prepadnúť, W. A. a iní. Syn (ml. O. J.), ktorý sa jej k činu priznal na druhý deň, jej dal 5,- eur, že mu ich dal W. A.. Svedkyňa S. A. (matka obžalovaných W., N. a ml. S. A.) uviedla, že so synmi S., N. a W. sa o tom doma aj bavila, hovorila im, že toto sa nerobí. Hoci sa jej synovia ku skutku priamo nepriznali, nepovedali ale, prečo to spravili; doslovne skonštatovala „viete ako sa cítim, sú to moji synovia“. Svedok J. A. (brat obžalovaných W., N. a ml. S. A.) potvrdil, že ohľadom tohto predmetného skutku išiel vtedy domov sám, stretol bratov N., ml. S. A. (A.) a W. A. a ml. O. J. a oni sedeli v kanáli pri Kolónii. On išiel domov a nebol vôbec prítomný

pri tom incidente, iba počul, že oni niečo spravili. Nebol vôbec účastník a ani nebol pri delení tej čiastky pochádzajúcej z toho skutku. To, že sa tam delil tá čiastka, počul, čo sa vyprávalo po kolónií. Obžalovaní W. s N. potom hovorili, že to nebola lúpež, že by mu tie peniaze vytrhli odniekadiaľ, ale jednému z poškodených peniaze odniekadiaľ vypadli. Obžalovaný W. A. svedkovi J. A. hovoril, bol prítomný pri tomto skutku. Svedok J. A. si ešte pamätá, že W. A. išiel na druhý deň za tie peniaze nakúpiť potraviny.

Pokiaľ ide o vyhodnotenie súdom výpovedí ostatných svedkov, tak výpoveď svedka S. A. st. (otca obžalovaných W., N. a ml. S. A.) súd vyhodnotil ako nevierohodnú, nakoľko tento svedok vypovedal, že poškodení to na obžalovaných chceli hodiť, nakoľko hrali automaty a nemali peniaze na nájom, hoci samotní N. i S. A. sa k spáchaniu skutku priznali; nepreukázalo sa ani tvrdenie svedka S. A. st., že mu poškodený N. S. uviedol, že to jeho synovia neurobili, nakoľko poškodený N. S. nič také na hlavnom pojednávaní nepotvrdil. I. F. D. o samotnom skutku nevedel vypovedať nič, vtedy, ako sa skutok stal, ani o tom nevedel a teda nič nevidel; potvrdil, že v ten deň boli u neho v šenku poškodení O. A. a N. S.. Svedkyňa J. R. (dcéra poškodeného O. A., žijúca v Českej republike) takisto ku skutku nevedela uviesť nič, ani jedného z obvinených nepozná, nikdy tieto osoby nevidela a nevie, o koho ide. O skutku je jej známe len to, čo jej telefonoval nejaký policajt zo Slovenska.

Podľa § 20 Trestného zákona ak bol trestný čin spáchaný spoločným konaním dvoch alebo viacerých páchatel'ov (spolupáchatelia), zodpovedá každý z nich, ako keby trestný čin spáchal sám.

Podľa § 122 ods. 3 prvá veta Trestného zákona trestný čin je spáchaný so zbraňou, ak páchatel' alebo s jeho vedomím niektorý zo spolupáchatel'ov použije zbraň na útok, na prekonanie alebo zamedzenie odporu alebo ju má na taký účel pri sebe; zbraňou sa rozumie, ak z jednotlivého ustanovenia nevyplýva niečo iné, každá vec, ktorou možno urobiť útok proti telu dôraznejším.

Podľa § 127 ods. 6 Trestného zákona chorou osobou sa na účely tohto zákona rozumie osoba, ktorá v čase činu trpí fyzickou chorobou alebo duševnou chorobou, aj keď prechodnou, bez ohľadu na to, či je dočasne práceneschopná, ako aj osoba so zmenenou pracovnou schopnosťou, invalidná osoba alebo osoba s ťažkým zdravotným postihnutím, pričom intenzita takej choroby alebo postihnutia zodpovedá ťažkej ujme na zdraví.

Podľa § 138 písm. a) Trestného zákona závažnejším spôsobom konania sa rozumie páchanie trestného činu so zbraňou okrem trestných činov úkladnej vraždy podľa § 144, vraždy podľa § 145, zabitia podľa § 147 a § 148, usmrtienia podľa § 149, ublíženia na zdraví podľa § 155, § 156 a § 157.

Podľa § 139 ods. 1 písm. a) Trestného zákona chránenou osobou sa rozumie chorá osoba.

Podľa § 188 ods. 1 Trestného zákona kto proti inému použije násilie alebo hrozbu bezprostredného násillia v úmysle zmocniť sa cudzej veci, potrestá sa odňatím slobody na tri roky až osem rokov.

Podľa § 188 ods. 2 písm. c) a písm. d) Trestného zákona odňatím slobody na sedem rokov až dvanásť rokov sa páchatel' potrestá, ak spácha čin uvedený v odseku 1

- závažnejším spôsobom konania,
- na chránenej osobe.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti a citované zákonné ustanovenia súd dospel k záveru, že skutok uvedený v obžalobe, ktorý vykazuje znaky skutkovej podstaty zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. c), písm. d) T. zákona, s poukazom na § 138 písm. a) Trestného zákona a § 139 písm. f) Trestného zákona, spáchaný formou spolupáchatel'stva podľa § 20 Trestného zákona, sa stal a spáchali ho práve obžalovaní W. A., N. A., ml. S. A. a ml. O. J.. Reťaz usvedčujúcich dôkazov je ucelená a nevzbudzuje žiadne relevantné pochybnosti aj o vine obžalovaného W. A.. V. W. A. mal možnosť, ako aj príležitosť, spáchať stíhaný skutok, obžalovaného ako spolupáchatel'a označili ostatní spoluobžalovaní N. A., ml. S. A. a ml. O. J., ktorých výpovede sú podporené ďalšími vykonanými dôkazmi.

Obžalovaní W. A., N. A., ml. S. A. a ml. O. J. teda použili násilie voči poškodeným N. S. a O. A. s úmyslom zmocniť sa ich finančných prostriedkov. Platí, že trestný čin je spáchaný násillím, ak páchatel' na jeho spáchanie použije fyzické násilie proti telesnej integrite inej osoby, z tohto hľadiska spravidla ide o prekonanie alebo zamedzenie kladenému alebo očakávanému odporu, nie je teda podmienkou,

aby napadnutý kládol odpor; násilie musí byť prostriedkom nátlaku na vôľu napadnutého, pričom násilie spravidla smeruje proti tomu, kto má vec u seba. V prejednávanej konkrétnej príhode za násilie posúdil súd konanie (okrem obžalovaných N. A., ml. S. A. a ml. O. J., ktorí sa k spáchaniu skutku tak, ako je uvedený v obžalobe, vrátane právnej kvalifikácie, priznali) obžalovaného W. A., ktorý počas priebehu skutku držal jedného z poškodených (podľa obžalovaného N. A.), držal za ruku poškodeného O. A., aby sa nebránil, počas toho od poškodeného pýtal peniaze (podľa obžalovaného ml. S. A.), strčil poškodeného O. A. o plot, ukazoval poškodenému symbol peňazí, dal poškodenému facku a vytrhol mu peniaze z košele (podľa obžalovaného ml. O. J.).

Len pre úplnosť súd dodáva, že zločin lúpeže by bol dokonaný už použitím násilia, resp. hrozbou bezprostredného násilia (ohrozovania prinesenými a použitými palicami) voči poškodeným s cieľom získať finančné prostriedky (pretože len to sú obligatórne znaky základnej skutkovej podstaty zločinu lúpeže), pričom, z hľadiska dokonania predmetného zločinu, je bez významu, či sa podarilo alebo nepodarilo páchatelom aj získať nejaké finančné prostriedky, k čomu napokon aj došlo. Použitie fyzického násilia proti telesnej integrite poškodených bolo preto prostriedkom k zmocneniu sa finančných prostriedkov a predchádzalo mu. Smerovanie úmyslu obžalovaného W. A. zmocniť sa finančných prostriedkov poškodených možno vyvodiť z toho, že chcel od poškodených peniaze priamo, výslovne, resp. ukazoval poškodenému symbol peňazí.

Na zvýraznenie nátlaku na vôľu poškodených obžalovaní použili zbraň - palice / laty, s ktorými sa obžalovaní oháňali a vyjadrovali tak hrozbou bezprostredného násilia, ktoré má byť vykonané ihneď, ak sa napadnutí nepodrobia vôľi útočníkov. Táto hrozba je spravidla vyjadrená výslovne, ale stačí aj konkludentné konanie, ak je z neho a ostatných okolností zrejmé, že násilie sa uskutoční ihneď, ak by sa napadnutí nepodrobili vôľi páchatelov (R 1/1980), čomu tak bolo v prejednávanej príhode. V súvislosti s týmto znakom kvalifikovanej skutkovej podstaty zločinu lúpeže súd poukazuje aj na ďalší naplnený znak kvalifikovanej skutkovej podstaty zločinu lúpeže - na chorú osobu poškodeného O. A., na ktorom bola spáchaná lúpež. Sociálna poisťovňa Bratislava potvrdila, že poškodený O. A. bol od roku 2010 poberateľom invalidného dôchodku. Už obžalovaný N. A. vypovedal, že poškodeného O. A. poznajú, nakoľko mu v minulosti nosili drevo a vo vzťahu ku skutku uviedol, že všetci štyria videli, že sa k nim blížila poškodený, O. A. kríval a opieral sa o nejakú barlu ako išiel a S. tiež tak nejak kulhal, poškodený sa ledva pohybovali. V rovnakom zmysle vypovedal obžalovaný S. A., ktorý navyše uviedol, že poškodeného O. A. pozná z Kolónie. Vo vzťahu k obžalovanému ml. O. J. samotný poškodený O. A. uviedol, že O. J. pozná, je z kolónie, kde býva a stretáva ho, pričom poškodený ďalej uviedol, že páchatelia museli vidieť, že kríval a chodil s palicou o ktorú sa opieral. Obdobne poškodený N. S. potvrdil, že vie s určitosťou povedať, že poškodený O. A. stále kríval, takže aj vtedy (v čase skutku) kríval, pretože on ťažšie chodil a chodil aj so zdravotnými problémami do nemocnice a to lebo mal problémy najmä s týmito nohami a dokonca aj s rukami a aj cukrovku mal. Konieckoncov, samotný poškodený O. A. vypovedal, že páchatelia museli vidieť, že kríval a chodil s palicou o ktorú sa opieral.

Na základe vykonaného dokazovania sa preukázalo, že zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. c), písm. d) Trestného zákona, s poukazom na § 138 písm. a) Trestného zákona a § 139 písm. f) Trestného zákona, bol spáchaný formou spolupáchatelstva podľa § 20 Trestného zákona - všetkými obžalovanými. V tejto súvislosti súd pripomína, že o spolupáchatelstvo ide v prípade, ak bol trestný čin spáchaný spoločným konaním dvoch alebo viacerých páchatelov, pričom každý z páchatelov zodpovedá akoby trestný čin spáchal sám. Spolupáchatelstvo je možné len pri úmyselných trestných činoch (je možné nielen pri dokonanom trestnom čine ale aj napríklad pri pokuse), avšak nejde o spolupáchatelstvo, ak bola spoločná činnosť uskutočnená až po dokonaní trestného činu, to znamená po naplnení jeho znakov, hoci skutok ešte pokračoval v štádiu, ktoré možno zahrnúť pod pojem dokonanie činu (R 34/1968). Pri spolupáchatelstve sa vyžaduje spoločný úmysel spolupáchatelov, zahŕňajúci ich spoločné konanie ako aj sledovanie spoločného cieľa. Spolupáchatelia musia naplniť všetky znaky skutkovej podstaty rovnakého trestného činu. Pri naplňaní skutkovej podstaty trestného činu však nemusia konať všetci rovnako, pretože ak sa skladá ich činnosť z niekoľkých zložiek, bude spolupáchatelom každý, kto svojím konaním naplnil niektorý zo znakov skutkovej podstaty trestného činu, ktorá je potom naplnená až súhrnom týchto konaní. Okolnosť, že každý zo spolupáchatelov sledoval protizákonnou činnosťou vlastný účel (napríklad, že sa nechcel deliť s ostatnými o úžitok vyplývajúci z činu), nevyklučuje spoločný úmysel smerujúci k protizákonnej činnosti. Rozhodujúcim je, či spolupáchatelia konali so spoločným úmyslom, pritom postačí ak tento spoločný úmysel nastal až priamo na mieste činu a spočíval v ich vzájomnom porozumení (R 1049/1922). Dohoda o spolupáchatelstve nemusí byť výslovná, ale

spolupáchateľa musia konať spoločne, je teda potrebné, aby si aspoň boli vedomí možnosti, že konanie ostatných spolupáchateľov smeruje v spojitosti s ich vlastným konaním k spáchaniu trestného činu a boli s tým pre ten prípad uzrobení.

Z hľadiska subjektívnej stránky posúdil súd konanie obžalovaných ako priamy úmysel v zmysle § 15 písm. a) Trestného zákona, pretože obžalovaní chceli finančné prostriedky od poškodených za každú cenu, teda aj za použitia fyzického násillia. Priamy úmysel obžalovaných sa tak vzťahuje na použitie násillia voči poškodeným, ktorým prekonávali a zamedzovali kladený alebo očakávaný odpor, ako aj na zmocnenie sa cudzej veci, pričom k násillnému konaniu použil zbraň (palice / laty).

Vzhľadom na uvedené súd uznal aj obžalovaného W. A. vinným za spáchanie zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. c), písm. d) Trestného zákona, s poukazom na § 138 písm. a) Trestného zákona a § 139 písm. f) Trestného zákona, spáchaný formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona.

K výroku o vine obžalovaných a k právnej kvalifikácii skutku pod bodom 2) rozsudku:

Vyhodnotením dôkazov vykonaných na hlavnom pojednávaní súd dospel k záveru, že sa skutok stal tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti rozsudku a že ho spáchali obžalovaní N. A. a W. N..

Na hlavnom pojednávaní konanom dňa 13. novembra 2017 obžalovaný N. A. po poučení o svojich právach a povinnostiach urobil vyhlásenie podľa § 257 ods. 1 písm. b) zákona č. 301/2005 Z. z. Trestného poriadku, v znení neskorších predpisov (ďalej len Trestný poriadok), že je vinný zo spáchania skutku uvedeného vo výroku podľa bodu 2) tohto rozsudku. Vzhľadom na vyhlásenie obžalovaného súd postupoval primerane podľa § 333 ods. 3, písm. c), d), f), g) a h) Trestného poriadku a vo vzťahu k tomuto skutku zisťoval, či obžalovaný N. A.:

e) rozumie, čo tvorí podstatu skutku, ktorý sa mu kladie za vinu, na čo odpovedal: Áno.

f) bol ako obvinený poučený o svojich právach, najmä o práve na obhajobu, či mu bola daná možnosť na slobodnú voľbu obhajcu a či sa s obhajcom mohol radiť o spôsobe obhajoby, na čo odpovedal: Áno.

i) rozumie právnej kvalifikácii skutku, ako trestného činu, na čo odpovedal: Áno.

j) bol oboznámený s trestnými sadzbami, ktoré zákon ustanovuje za trestné činy jemu kladené za vinu, na čo odpovedal: Áno.

k) sa dobrovoľne priznal a uznal vinu za spáchaný skutok, ktorý sa v obžalobe kvalifikuje ako určitý trestný čin, na čo odpovedal: Áno.

Súd na základe vyhlásenia obžalovaného o uznaní viny a jeho kladných odpovedí na otázky uvedené v § 333 ods. 3 písm. c), d), f), g) a h) Trestného poriadku, prijal toto vyhlásenie obžalovaného N. A. o uznaní viny zo skutku uvedeného vo výroku podľa bodu 2) tohto rozsudku a zároveň vyhlásil, že dokazovanie v rozsahu, v akom tento obžalovaný priznal spáchanie skutku, sa nevykoná. Súd preto uznal obžalovaného N. A. za vinného zo spáchania zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. c) Trestného zákona, s poukazom na § 138 písm. a) Trestného zákona, spáchaný formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona, na skutkovom základe uvedenom vo výroku podľa bodu 2) tohto rozsudku.

Čo sa týka obžalovaného W. N. a dokazovania jeho viny zo spáchania uvedeného skutku, súd v prvom rade konštatuje, a to ani nebolo medzi stranami sporné, že dňa 28. júna 2012 v čase cca o 11.20 h v H. - C., okr. J., Česká republika, vošli do záložne nachádzajúcej sa na ulici I. XXX/X dvaja páchatelia, z ktorých prvým z nich bol obžalovaný N. A., kde si obaja najprv prehľadali tovar a následne druhý z páchatelov vytiahol spod odevu drevenú tyč, s ktorou prešiel za predajný pult, pristúpil k poškodenej K. F., nar. XX. R. XXXX, prikázal jej, aby si ľahla na zem v zadnej časti záložne, pritom sa touto palicou proti nej zaháňal a sám začal prehľadávať trezor záložne, kde však peniaze nenašiel a šuplíka skrinky predajného pultu, odkiaľ odcudzil finančnú hotovosť vo výške 20.200,- Kč (782,64 eur), pričom obžalovaný N. A. v rovnakom čase rozbil vrchné sklo na predajnom pulte, pod ktorým boli vystavené pláty so zlatými šperkmi a tieto odcudzil v celkovej hodnote 34.310,- Kč (1.329,33 eur). Útočníkmi teda boli dve osoby, z ktorých v jednom prípade išlo konkrétne o obžalovaného N. A., ktorý sa k spáchaniu skutku tak, ako je uvedený v obžalobe, vrátane právnej kvalifikácie, priznal. Tieto nesporné skutočnosti vyplývajú predovšetkým z postoja a z výpovede obžalovaného N. A., (ktorý okrem toho, že sa k spáchaniu skutku priznal, vypovedal aj o účasti inej osoby na žalovanej trestnej činnosti v zmysle § 257 ods. 8 Trestného

poriadku), ďalej z výpovede poškodenej K. F. (ktorí - obžalovaný i poškodená - podrobne a logicky popisali všetky rozhodné skutkové okolnosti spočívajúce hlavne v tom, že páchatelia, za použitia tyče, sa chceli v záložni zmocniť cudzích vecí, ktoré aj získali, a to hrozbou bezprostredného násillia), zo záberov kamerového systému, ktorý bol umiestnený v záložni (zo záberov kamier umiestnených v záložni je zrejmé, že skutočne do záložne vošli dve osoby, po chvíli prezerania tovaru druhá osoba vytiahla spod mikiny tyč a prešla za predajný pult, zatiaľčo obžalovaný N. A. rozbil vrchné sklo na predajnom pulte, pod ktorým bol vystavený tovar, ktorý vzal), a v neposlednom rade tieto nesporné skutočnosti vyplývajú aj z výsledkov odborného vyjadrenia Polície Českej republiky - Krajského riaditeľstva Polície Moravskoslezského kraja (podľa ktorého profil DNA zo stopy zaistenej na rozbitom skle je zhodný s DNA profilom obžalovaného N. A.), a tiež zo znaleckého dokazovania (podľa ktorého profil DNA zo stopy zaistenej na trezore v záložni je zhodný s DNA profilom inej osoby ako obžalovaného N. A.).

Sporným medzi stranami bolo to, kto bol druhým páchatelom vyššie uvedeného zločinu, pretože obžalovaný W. N. spáchanie skutku poprel. Súd, po vykonanom dokazovaní, dospel k záveru (mimo rozumné pochybnosti), že (okrem obžalovaného N. A., ktorý sa k spáchaniu skutku priznal) druhým páchatelom skutku uvedeného vo výrokovvej časti podľa bodu 2) rozsudku, bol práve obžalovaný W. N.. Súd k uvedenému záveru viedli nasledovné dôkazy, úvahy a argumenty:

Obžalovaný W. N. vo svojej výpovedi na hlavnom pojednávaní uviedol, že je nevinný, v r. 2012 sa zdržiaval v Českej republike, zateplňovali nemocnicu. Pracoval tam s C. J., I. N., W. a N. A. a ešte jednou osobou, volala sa W., ďalej nevie. V zmysle skutku v obžalobe v tejto záložni nebol, ani s N. A., ani ju nevytlúpili. Tam nájdené stopy DNA si nevie vysvetliť. Chodili po záložniach, boli aj v ich vnútri, on sa zaujíma o elektroniku, zisťovali ceny, nevie o tom, resp. nie je si vedomý, že navštívili aj záložňu na ulici I. XXX/X. Nemá vedomosť, že by sa niekto podieľal na tejto lúpeži z nich. Vzťah s N. A. má taký, že sú kamaráti, nevie o tom, že by boli v nejakom konflikte a nevie si vysvetliť ani to, pokiaľ ho zo spáchania tohto skutku usvedčuje.

V nadväznosti na obžalovaným W. N. popierané spáchanie skutku je nevyhnutné poukázať na výpoveď spoluobžalovaného ohľadom tohto skutku.

Obžalovaný N. A. na hlavnom pojednávaní, o účasti obžalovaného W. N. na žalovanej trestnej činnosti, vypovedal, že došli do záložne, W. N. vytiahol palicu, o ktorej on nevedel, že ju má, priskočil k zamestnankyni záložne s tým, že chce od nej peniaze, on (obžalovaný N. A.) rozbil výklad a vzal šperky, W. N. vzal peniaze a ušli. Obžalovaný N. A. mal z toho len jeden prsteň, ulúpené zlato W. N. a C. J. popredávali v záložniach v K.. Nevie, koľko peňazí vzal N., on ich mal celý čas pri sebe. J. o tomto pláne povedal na ubytovni im dvom s N., dohodli sa, že dnu pôjde on s N. a J. ich počká vonku. Obžalovaný N. A. s W. N. s tým napokon súhlasili. On v záložni zareagoval v strachu rozbitím skla, zatiaľ čo N. bral peniaze. O palici nevedel, asi ju N. musel vziať z ubytovne.

V nadväznosti na uvedenú výpoveď obžalovaného N. A. učinenej na hlavnom pojednávaní, je nevyhnutné uviesť, že tento spoluobžalovaný nemal žiadny dôvod, aby si vymýšľal, pokiaľ ide o účasť obžalovaného W. N. na spáchanom čine. V priebehu celého konania nebolo žiadnym spôsobom produkované nič rozumne zdôvodniteľné, prečo by obžalovaný N. A. mal takýmto spôsobom hovoriť a tvrdiť nepravdu, nebol zaznamenaný ani žiadny konflikt medzi obžalovanými N. A. a W. N., na základe ktorého by obžalovaný N. A. usvedčujúci obžalovaného W. N., mohol mať motiváciu obžalovanému W. N. takýmto spôsobom uškodiť. Napokon, samotný obžalovaný W. N. konštatoval, že vzťah s N. A. má taký, že sú kamaráti, nevie o tom, že by boli v nejakom konflikte a nevie si vysvetliť ani to, pokiaľ ho zo spáchania tohto skutku usvedčuje.

V prospech vierohodnosti výpovede obžalovaného N. A., keď vypovedal o účasti obžalovaného W. N. na žalovanej trestnej činnosti, svedčí aj odborné vyjadrenie Polície Českej republiky - Krajského riaditeľstva Polície Moravskoslezského kraja, odbor kriminalistickej techniky a expertíz z 24. januára 2013, č. KRPT-3520-3/KT-2012, z ktorého vyplýva, že profil DNA zo stopy zaistenej na rozbitom skle je zhodný s DNA profilom obžalovaného N. A.

Ďalším kľúčovým dôkazom, ktorý svedčí výrazne pre vinu obžalovaného W. N., bol nález stôp zaistených z pravých dvier trezoru v predmetnej záložni, konkrétne z kolesa pre otváranie, a to stopa označená ako č. 6 - BIO, na ktorej bol izolovaný profil DNA. Z doplnenia znaleckého posudku Kriminalistického a

expertízneho ústavu Policajného zboru v Bratislave, odbor prírodovedného skúmania a kriminalistických analýz, z 03. novembra 2015, ČES: PPZ-KEU-BA-EXP-2015/12165, vo vzťahu k znaleckému posudku Kriminalistického a expertízneho ústavu Policajného zboru v Bratislave, odbor prírodovedného skúmania a kriminalistických analýz, z 29. januára 2015, ČES: PPZ-KEU-BA-EXP-2014/14644, vyplýva, že DNA profil stopy č. 6 vedený v ND DNA Českej republiky pod identifikátorom TM12-03520-FU03 je zhodný s DNA profilom porovnávacej vzorky bukálneho výteru označenej „W. N., XX.XX.XXXX/XXXX, bytom J. XXX" (uložený v ND DNA Slovenskej republiky pod CODIS ID XXXXESXXXX), ktorá bola skúmaná na pracovisku KEÚ PZ v Bratislave pod ČES: PPZ-KEU-BA-EXP-2015/7136 a bola predložená OR PZ Malacky pod ČVS: ORP-259/OVK-MA-2013 zo dňa 27. apríla 2015.

Obžalovaný W. N., na tento nález jeho stopy DNA na kolese pre otváranie dvier trezoru v predmetnej záložni, reagoval tak, že takto nájdené a zaistené stopy jeho DNA si nevie vysvetliť. Takúto jeho obranu vrátane tej, keď si nevie vysvetliť jeho usvedčovanie zo spáchania predmetného skutku obžalovaným N. A., súd považuje na absolútne nedostatočnú v zmysle, aby vyvrátila, prípadne do značnej miery spochybnila závery vyplývajúce z uvedených dôkazov.

To, že druhým páchatelom vyššie uvedeného zločinu, bol (okrem obžalovaného N. A., ktorý sa k spáchaniu skutku priznal) práve obžalovaný W. N., vzhľadom na vyjadrenie obžalovaného N. A., podporuje aj výpoveď svedkyne - poškodenej K. F., ktorá uviedla, že skutok spáchali dvaja útočníci, hoci žiadneho z útočníkov nedokázala presne identifikovať. Z ďalšej časti z výpovede vyplýva, že títo dvaja ľudia, ktorí vošli do záložne, sa spočiatku rozhliadali, následne jeden z nich - podľa výsledkov dokazovania obžalovaný W. N. - vybehol k nej za pult, vytiahol tyč a povedal jej, aby si ľahla na zem, začal sa jej pýtať, kde sú peniaze, a obžalovaný N. A. medzitým rozbil vitrínu a vzal z nej zlato. Nakoľko mala strach, páchatelovi s tyčou povedala, kde sú peniaze. V záložni majú aj trezor, páchatel s tyčou ho aj chytil a skúšal otvoriť.

Ucelený obraz o skutku dotvára, a doposiaľ odôvodňované dôkazy preukazujúce vinu obžalovaného W. N. na žalovanom skutku dopĺňa aj zápisnica o obhliadke miesta činu, ktorú tvorí príslušná fotodokumentácia, ktorá je zachytená aj na CD nosiči, a tiež aj 2 ks CD-nosičov, obsahujúce záznamy nasnímané dvomi kamerami (zachytávajúce priestor záložne určený pre zákazníkov), pričom záznam smerom od pultu je snímaný kamerou č. 1 a kamera č. 2 sníma priestor zo strany. Záznam je vyhotovený dňa 28. júna 2012 v čase od 11:18:14 do 11:23:37. V čase o 11:18:14 vchádzajú do záložne dvaja muži, prvý z nich - obžalovaný N. A. - je oblečený v modrej mikine s bielymi rukávami a bielym nápisom na prsiach, na hlave má hnedú šiltovku. Druhý muž - podľa výsledkov dokazovania obžalovaný W. N. - má oblečené čierne nohavice, mikinu hnedej farby s kapucňou, ktorú má na hlave cez čiernu šiltovku a na očiach má čierne slnečné okuliare. Po prezeraní si tovaru a po pohybe v priestore pre zákazníkov, v čase o 11:21:32 obžalovaný W. N. vyťahuje tyč a ide za pult, následne obžalovaný N. A. päťou rozbíja sklenenú výplň vitríny, vyťahuje z nej tovar a vkladá si ho do vrečka. O 11:22:03 obžalovaný W. N. vychádza spoza pultu, v ruke drží tyč a hádže ju smerom za pult a následne obaja obžalovaní zo záložne utekajú.

Spáchanie skutku aj obžalovaným W. N. nepriamo preukazuje aj výpoveď svedkov W. A. a S. A.. Svedok W. A. (brat obžalovaného N. A.) uviedol, že o skutku sa dozvedel až následne od brata - N. A., povedal mu všetko, aj to, že bol na to navedený C. J. a skutok spáchal s obžalovaným W. N.. Svedkyňa S. A. (matka obžalovaného N. A.) - okrem potvrdenia, že z tejto lúpeže dostala od syna N. A. prsteň - vypovedala, že po jednom zo skorších pojednávaní ju s N. A. zo súdu vzal domov autom obžalovaný W. N., v aute sa o veci rozprávali a obžalovaný W. N. povedal, že dá za pravdu N. A., že sa ku skutku prizná, a že po celý čas klamal, ona na to obžalovanému W. N. uvidela, že takto to bude preňho dobre, pre oboch obžalovaných.

Pokiaľ ide o vyhodnotenie súdom výpovedí ostatných svedkov (svedok - poškodený F. K., a svedkovia I. N., W. A., C. J. a W. K. a S. A. st.), tak je potrebné uviesť, že o samotnom skutku nevedeli vypovedať nič, neboli prítomní pri skutku, resp. o tomto sa dozvedeli až v rámci predvolávania na políciu na podanie výpovede.

Podľa § 20 Trestného zákona ak bol trestný čin spáchaný spoločným konaním dvoch alebo viacerých páchatelov (spolupáchatelia), zodpovedá každý z nich, ako keby trestný čin spáchal sám.

Podľa § 122 ods. 3 prvá veta Trestného zákona trestný čin je spáchaný so zbraňou, ak páchatel alebo s jeho vedomím niektorý zo spolupáchatelov použije zbraň na útok, na prekonanie alebo zamedzenie odporu alebo ju má na taký účel pri sebe; zbraňou sa rozumie, ak z jednotlivého ustanovenia nevyplýva niečo iné, každá vec, ktorou možno urobiť útok proti telu dôraznejším.

Podľa § 138 písm. a) Trestného zákona závažnejším spôsobom konania sa rozumie páchanie trestného činu so zbraňou okrem trestných činov úkladnej vraždy podľa § 144, vraždy podľa § 145, zabitia podľa § 147 a § 148, usmrtenia podľa § 149, ublíženia na zdraví podľa § 155, § 156 a § 157.

Podľa § 188 ods. 1 Trestného zákona kto proti inému použije násilie alebo hrozbu bezprostredného násillia v úmysle zmocniť sa cudzej veci, potrestá sa odňatím slobody na tri roky až osem rokov.

Podľa § 188 ods. 2 písm. c) Trestného zákona odňatím slobody na sedem rokov až dvanásť rokov sa páchatel potrestá, ak spácha čin uvedený v odseku 1 závažnejším spôsobom konania.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti a citované zákonné ustanovenia súd dospel k záveru, že skutok uvedený v obžalobe, ktorý vykazuje znaky skutkovej podstaty zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. c) Trestného zákona, s poukazom na § 138 písm. a) Trestného zákona, spáchaný formou spolupáchatelstva podľa § 20 Trestného zákona, sa stal a spáchali ho práve obžalovaní N. A. a W. N.. Reťaz usvedčujúcich dôkazov je ucelená a nevzbudzuje žiadne relevantné pochybnosti aj o vine obžalovaného W. N., ktorý mal možnosť, ako aj príležitosť, spáchať stíhaný skutok, pričom ako spolupáchatel'a ho označil spoluobžalovaný N. A., ktorého výpoveď je podporená najmä znaleckým dokazovaním, ktoré preukázalo stopu jeho DNA na trezore v záložni, a tiež aj ďalšími vykonanými dôkazmi.

Obžalovaní N. A. a W. N. teda použili hrozbu bezprostredného násillia voči poškodenej K. F. s úmyslom zmocniť sa cudzích vecí, nachádzajúcich sa v záložni, kde poškodená pracovala. Platí, že hrozba bezprostredného násillia musí byť prostriedkom nátlaku na vôľu napadnutého, pričom spravidla smeruje proti tomu, kto má vec u seba. V prejednávacom konkrétnom prípade za hrozbu bezprostredného násillia posúdil súd konanie (okrem obžalovaného N. A., ktorí sa k spáchaniu skutku tak, ako je uvedený v obžalobe, vrátane právnej kvalifikácie, priznal) obžalovaného W. N., ktorý počas priebehu skutku, počas útoku, držal v ruke tyč, ktorou sa zaháňal na poškodenú, na ktorú kričal, aby mu povedala, kde sú peniaze.

Len pre úplnosť súd dodáva, že zločin lúpeže by bol dokonaný už použitím násillia, resp. hrozbou bezprostredného násillia (ohrozovaním prinesenou a použitou tyčou) voči poškodenej s úmyslom zmocniť sa cudzích vecí - peňazí a šperkov (pretože len to sú obligatórne znaky základnej skutkovej podstaty zločinu lúpeže), pričom, z hľadiska dokonania predmetného zločinu, je bez významu, či sa podarilo alebo nepodarilo páchatel'om aj získať nejaké cudzie veci, k čomu napokon aj došlo. Hrozba bezprostredného násillia bola preto prostriedkom k zmocneniu sa cudzích vecí - peňazí a šperkov a predchádzala mu. Smerovanie úmyslu obžalovaného W. N. zmocniť sa cudzích vecí možno vyvodiť z toho, že chcel od poškodenej peniaze priamo, výslovne, takto na poškodenú kričal, bol vulgárny, „sprostý“.

Na zvýraznenie nátlaku na vôľu poškodených obžalovaný použil zbraň - tyč, s ktorou sa oháňal, zaháňal a vyjadroval tak hrozbou bezprostredného násillia, ktoré má byť vykonané ihneď, ak sa napadnutá nepodrobí vôli útočníka. Táto hrozba je spravidla vyjadrená výslovne, ale stačí aj konkludentné konanie, ak je z neho a ostatných okolností zrejmé, že násillie sa uskutoční ihneď, ak by sa napadnutí nepodrobili vôli páchatel'ov (R 1/1980), čomu tak bolo v prejednávacom prípade.

Na základe vykonaného dokazovania sa preukázalo, že zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. c) Trestného zákona, s poukazom na § 138 písm. a) Trestného zákona, bol spáchaný formou spolupáchatel'stva podľa § 20 Trestného zákona - obomi obžalovanými N. A. a W. N.. V tejto súvislosti súd pripomína, že o spolupáchatel'stvo ide v prípade, ak bol trestný čin spáchaný spoločným konaním dvoch alebo viacerých páchatel'ov, pričom každý z páchatel'ov zodpovedá akoby trestný čin spáchal sám. Spolupáchatel'stvo je možné len pri úmyselných trestných činoch (je možné nielen pri dokonanom trestnom čine ale aj napríklad pri pokuse), avšak nejde o spolupáchatel'stvo, ak bola spoločná činnosť uskutočnená až po dokonaní trestného činu, to znamená po naplnení jeho znakov, hoci skutok ešte

pokračoval v štádiu, ktoré možno zahrnúť pod pojem dokonanie činu (R 34/1968). Pri spolupáchateľstve sa vyžaduje spoločný úmysel spolupáchateľov, zahŕňajúci ich spoločné konanie ako aj sledovanie spoločného cieľa. Spolupáchatelia musia naplniť všetky znaky skutkovej podstaty rovnakého trestného činu. Pri napínaní skutkovej podstaty trestného činu však nemusia konať všetci rovnako, pretože ak sa skladá ich činnosť z niekoľkých zložiek, bude spolupáchateľom každý, kto svojim konaním naplnil niektorý zo znakov skutkovej podstaty trestného činu, ktorá je potom naplnená až súhrnom týchto konaní. Okolnosť, že každý zo spolupáchateľov sledoval protizákonnou činnosťou vlastný účel (napríklad, že sa nechcel deliť s ostatnými o úžitok vyplývajúci z činu), nevylučuje spoločný úmysel smerujúci k protizákonnej činnosti. Rozhodujúcim je, či spolupáchatelia konali so spoločným úmyslom, pritom postačí ak tento spoločný úmysel nastal až priamo na mieste činu a spočíval v ich vzájomnom porozumení (R 1049/1922).

Len na okraj súd konštatuje, že hoci obžalovaný N. A. uviedol, že nevedel o tyči, ktorú v záložni vytiahol obžalovaný W. N., že ju má, o palici nevedel, asi ju obžalovaný W. N. musel vziať z ubytovne, čo by teoreticky mohlo zakladať exces, vybočenie obžalovaného W. N. z ich predtým dohodnutého spoločného konania, je potrebné poukázať na to, že obžalovaný N. A. učinil vyhlásenie o vine (ktoré bolo súdom prijaté) zo spáchania skutku uvedeného v obžalobe, vrátane jeho právnej kvalifikácie. Zmenu právnej kvalifikácie Trestný poriadok v príslušných ustanoveniach (§ 257 Trestného poriadku) v takomto prípade nepripúšťa. V takomto zmysle vyznieva aj názor Najvyššieho súdu Slovenskej republiky publikovaný pod číslom Tpj 37/07, v ktorom sa jednoznačne uvádza, že v prípade prijatia vyhlásenia podľa § 257 ods. 6 Trestného poriadku nemožno meniť priznaný skutkový stav, ani jeho právne hodnotenie. Navyše - pri posudzovaní spáchania trestného činu spoločným konaním za okolností podmieňujúcich použitie vyššej trestnej sadzby - je opätovne nutné poukázať na to, že rozhodujúcim je, či spolupáchatelia konali so spoločným úmyslom, pritom postačí ak tento spoločný úmysel nastal až priamo na mieste činu a spočíval v ich vzájomnom porozumení (R 1049/1922). Dohoda o spolupáchateľstve nemusí byť výslovná, ale spolupáchateľa musia konať spoločne, je teda potrebné, aby si aspoň boli vedomí možnosti, že konanie ostatných spolupáchateľov smeruje v spojitosti s ich vlastným konaním k spáchaniu trestného činu a boli s tým pre ten prípad uzrozumení. Pre naplnenie spolupáchateľstva teda postačí, ak páchatel vedomí si činnosti ostatných spolupáchateľov, ktorá smeruje k zakázanému cieľu, pristúpi k ich činnosti s tým istým cieľom a to skôr, než bola dovŕšená (dokonaná) celá skutková podstata trestného činu a svojou činnosťou ich činnosť doplní, či dotvorí (R 2180/1925). Aj keby nedošlo k prijatiu vyhlásenia o vine obžalovaného N. A., vzhľadom na uvedené a s poukazom na vykonané dôkazy (najmä výpoveď obžalovaného N. A., poškodenej K. F., kamerových záznamov, a iných) je súd toho názoru, že aj u obžalovaného N. A. došlo k naplneniu znaku kvalifikovanej skutkovej podstaty - spáchanie trestného činu so zbraňou.

Z hľadiska subjektívnej stránky posúdil súd konanie obžalovaných ako priamy úmysel v zmysle § 15 písm. a) Trestného zákona, pretože obžalovaní chceli cudzie veci od poškodenej zo záložne za každú cenu, teda aj za použitia hrozby bezprostredného násillia. Priamy úmysel obžalovaných sa tak vzťahuje na hrozbu bezprostredného násillia (ktorá bola prostriedkom k zmocneniu sa cudzích vecí - peňazí a šperkov) voči poškodenej, ktorou zamedzovali očakávaný odpor, ako aj na zmocnenie sa cudzích vecí - peňazí a šperkov, pričom k takémuto konaniu použili zbraň (tyč).

Vzhľadom na uvedené súd uznal aj obžalovaného W. N. vinným za spáchanie zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. c) Trestného zákona, s poukazom na § 138 písm. a) Trestného zákona, spáchaný formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona.

K výroku o vine obžalovaného a k právnej kvalifikácii skutku pod bodom 3) rozsudku:

Na hlavnom pojednávaní konanom obžalovaný O. J. po poučení o svojich právach a povinnostiach urobil vyhlásenie podľa § 257 ods. 1 písm. b) zákona č. 301/2005 Z. z. Trestného poriadku, v znení neskorších predpisov (ďalej len Trestný poriadok), že je vinný zo spáchania skutku uvedeného vo výroku podľa bodu 3) tohto rozsudku. Vzhľadom na vyhlásenie obžalovaného súd postupoval primerane podľa § 333 ods. 3, písm. c), d), f), g) a h) Trestného poriadku a vo vzťahu k tomuto skutku zisťoval, či obžalovaný O. J.:

g) rozumie, čo tvorí podstatu skutku, ktorý sa mu kladie za vinu, na čo odpovedal: Áno.

h) bol ako obvinený poučený o svojich právach, najmä o práve na obhajobu, či mu bola daná možnosť na slobodnú voľbu obhajcu a či sa s obhajcom mohol radiť o spôsobe obhajoby, na čo odpovedal: Áno.

l) rozumie právnej kvalifikácii skutku, ako trestného činu, na čo odpovedal: Áno.

m) bol oboznámený s trestnými sadzbami, ktoré zákon ustanovuje za trestné činy jemu kladené za vinu, na čo odpovedal: Áno.

n) sa dobrovoľne priznal a uznal vinu za spáchaný skutok, ktorý sa v obžalobe kvalifikuje ako určitý trestný čin, na čo odpovedal: Áno.

Súd na základe vyhlásenia obžalovaného o uznaní viny a jeho kladných odpovedí na otázky uvedené v § 333 ods. 3 písm. c), d), f), g) a h) Trestného poriadku, prijal toto vyhlásenie obžalovaného O. J. o uznaní viny zo skutku uvedeného vo výroku podľa bodu 3) tohto rozsudku a zároveň vyhlásil, že dokazovanie v rozsahu, v akom tento obžalovaný priznal spáchanie skutku, sa nevykoná. Súd preto uznal obžalovaného O. J. za vinného zo spáchania prečinu krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. f) Trestného zákona.

K výroku o treste a náhrade škody:

V súvislosti s výrokom o treste je primárne nevyhnutné uviesť, že Trestný zákon vo svojich ustanoveniach, najmä v ustanoveniach deklarujúcich zásady ukladania trestov, poskytuje ochranu spoločnosti pred trestnými činmi v podobe trestov a to tak, že trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradiť od páchania trestných činov za súčasného vyjadrenia morálne odsúdenie páchatela spoločnosťou. Keďže uvedený cieľ, t. j. zabránenie v ďalšom páchaní trestnej činnosti zároveň napĺňa aj ochranu spoločnosti, treba mať pri voľbe druhu trestu a jeho výmery túto skutočnosť vždy na zreteli.

Všetky okolnosti prípadu však treba nielen zisťovať, ale aj objektívne, t. j. bez preceňovania alebo podceňovania niektorých z nich komplexne hodnotiť a mať pritom na zreteli, že bližšie sú konkretizované v ďalších ustanoveniach Trestného zákona, najmä v ustanoveniach o poľahčujúcich a priťažujúcich okolnostiach (§ 36 Trestného zákona a § 37 Trestného zákona) a v ustanoveniach upravujúcich zásady ukladania trestov (§ 34 Trestného zákona).

V prejednávanom prípade mal súd na zreteli súčasne aj tú skutočnosť, že zodpovednosť spolupáchatelov zákon ustanovuje tak, že každý zo spolupáchatelov zodpovedá za celý následok spoločného konania tak, ako keby ho spáchal sám.

Pri ukladaní trestu obžalovaným súd vychádzal zo závažnosti zločinu, z ktorého boli obžalovaní uznaní vinnými a ktorú určuje primárne zákonodarca stanovením rozpätia trestnej sadzby, pričom v danom prípade je výška trestnej sadzby stanovená zákonom (§ 188 ods. 2 Trestného zákona) na 7 rokov až 12 rokov.

Vo všeobecnosti súd konštatuje, že pri ukladaní trestu musí súd v prvom rade vychádzať zo závažnosti spáchaného trestného činu. Závažnosť trestného činu určuje sám zákonodarca a to stanovením rozpätia trestnej sadzby a tým, že jednotlivé trestné činy, podľa stanovenej trestnej sadzby a formy zavinenia, zaraďuje medzi prečiny, zločiny, prípadne obzvlášť závažné zločiny. Tomuto zaradeniu potom zodpovedá buď možnosť súdu ukladať rôzne druhy trestov (napríklad alternatívnych, nespojených s odňatím slobody), prípade povinnosť súdu uložiť len trest odňatia slobody.

Obžalovaný W. A.

Pokiaľ ide o druh trestu ukladaný obžalovanému W. A., súd musel vychádzať z toho, že ak ide o trestný čin, ktorého horná hranica trestnej sadzby ustanovená v osobitnej časti Trestného zákona prevyšuje päť rokov, musí súd uložiť trest odňatia slobody (§ 34 ods. 6 Trestného zákona), pričom podmiennečne odložiť uložený výkon trestu odňatia slobody možno len vtedy, ak sa ukladá trest odňatia slobody neprevyšujúci dva roky (§ 49 ods. 1 Trestného zákona), respektíve tri roky (§ 51 ods. 1 Trestného zákona). Z uvedeného vyplýva, že v posudzovanej trestnej veci je možné uložiť len nepodmienený trest odňatia slobody, pretože uloženie iného druhu trestu tu vylučuje priamo Trestný zákon.

Súd u obžalovaného vyhodnotil kritériá, ktoré sú uvedené v ustanovení § 34 ods. 4 Trestného zákona a ktoré sú fakticky vyjadrením znakov skutkovej podstaty trestného činu a to objektívnej stránky (spôsob spáchania činu a jeho následok), subjektívnej stránky (zavinenie a pohnútky), subjektu (osoba

páchateľa) a ďalej tiež priťažujúcich a poľahčujúcich okolností ako aj pomerov páchatel'a a možnosťami jeho nápravy.

Pri ukladaní trestu súd zvažoval všetky hľadiská pre ukládanie trestu a jeho výmery. Obligatórne pritom zvažoval aj všetky poľahčujúce okolnosti podľa § 36 písm. a) až písm. o) Trestného zákona a priťažujúce okolnosti podľa § 37 písm. a) až písm. o) Trestného zákona, pričom nezistil u obžalovaného ani jednu poľahčujúcu okolnosť a ani jednu priťažujúcu okolnosť. Nakoľko pomer poľahčujúcich a priťažujúcich okolností je u obžalovaného W. A. v rovnováhe (0:0), nedošlo k žiadnej úprave trestnej sadzby v zmysle § 38 ods. 3 Trestného zákona, či § 38 ods. 4 Trestného zákona.

Pokiaľ ide o spôsob spáchania činu a jeho následok, tak súd konštatuje, že podstatou skutkového deja bolo to, že obžalovaný W. A. sa rozhodol spolu s ďalšími tromi spolupáchateľmi prepadnúť a s pomocou zbrane (palice) olúpiť dvoch poškodených, ktorým vzali peniaze (40,- eur), a to za tmy, pričom útočníci boli aj čiastočne zahalení. Preukázalo sa aj použitie násillia na poškodených, ako aj hrozby bezprostredného násillia. Navyše, jeden zo spoluobžalovaných potvrdil, že W. A. tomu celému velil, ostatní ho rešpektovali, a obžalovaný W. A. aj delil ulúpené peniaze. Skutočnosti, ktoré sa týkajú spôsobu a okolností spáchania činu a jeho následku súd vyhodnotil v neprospech obžalovaného.

Súd vyhodnotil aj osobu obžalovaného a možnosti jeho nápravy, pričom zistil, že obžalovaný doposiaľ bol 1-krát súdne trestaný, na Okresnom súde Malacky v konaní vedenom pod sp. zn. 3T/167/2011, v rámci ktorého bol rozsudkom zo 07. novembra 2011, právoplatným nasledujúcim dňom, uznaný vinným zo spáchania prečinu krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona, v súbehu s prečinom porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1 Trestného zákona, spáchaného formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona, za čo mu bol uložený podmienený trest odňatia slobody v trvaní 6 mesiacov s odkladom na skúšobnú dobu v trvaní 1 rok. V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že za iných okolností - keby nedošlo k osvedčeniu sa obžalovaného - by prichádzalo do úvahy uloženie súhrnného trestu odňatia slobody. Z dôvodu osvedčenia obžalovaného sa naňho hľadí, akoby nebol odsúdený.

Do úvahy bola vzatá aj doba uplynutá od spáchania skutku (takmer 7 rokov), a tiež to, že trestným činom nebol spôsobený až tak výrazne závažný následok, kedy ani intenzita násillia nebola vysoká a ani hodnota zmocnených vecí od poškodených - peniaze v sume 40,- eur. Z hľadiska určenia výmery trestu preto súd zohľadnil aj tieto okolnosti, nevyznievajúce v neprospech obžalovaného W. A..

Súd preto dospel k záveru, že na ochranu spoločnosti a pre nápravu obžalovaného je potrebné uložiť nepodmienený trest odňatia slobody, a to na samej dolnej hranici trestnej sadzby, pretože už samotný spáchaný skutok je pomerne závažný (čo vyjadruje tak zákonodarca stanovením trestnej sadzby), čo súd vyjadril tým, že uložil obžalovanému trest odňatia slobody vo výmere 7 rokov.

Obžalovaného W. A. súd pre výkon trestu zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom strázenia, nakoľko pred spáchaním skutku nebol vo výkone trestu odňatia slobody za úmyselný trestný čin.

Obžalovaný N. A.

Vzhľadom na to, že obžalovaný N. A. spáchal uvedenú trestnú činnosť skôr, ako bolo súdom prvého stupňa vyhlásené iné odsudzujúce rozhodnutie za iný jej trestný čin a to v danom prípade trestným rozkazom Okresného súdu Malacky zo 06. apríla 2017, sp. zn. 0T/75/2017, ktorým bola obžalovaný uznaný vinným z prečinu krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. f) Trestného zákona (skutok spáchaný dňa 04. apríla 2017, trestný rozkaz doručený dňa 06. apríla 2017) a odsúdený na podmienený trest odňatia slobody v trvaní 5 mesiacov s odkladom na skúšobnú dobu v trvaní 1 rok, ktorý nadobudol právoplatnosť toho istého dňa, bolo potrebné obžalovanému N. A. súhrnný trest v zmysle § 42 ods. 1 Trestného zákona podľa zásad na uloženie úhrnného trestu (§ 41 ods. 2 Trestného zákona). V danom prípade najprísnejšie trestným zo všetkých - do úvahy prichádzajúcich - zbiehajúcich sa trestných činov [vrátane zločinu krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 4 písm. b) Trestného zákona a prečinu porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1 Trestného zákona, spáchaného formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona (skutok spáchaný dňa 14. decembra 2015), za čo bol obžalovaný odsúdený rozsudkom Okresného súdu Malacky z 20. novembra 2017, sp. zn. 2T/50/2016, právoplatný toho istého

dňa, na súhrnný nepodmienečný 3-ročný trest odňatia slobody za súčasného zrušenia výroku o treste vo veci tunajšieho súdu sp. zn. OT/75/2017] je zločin lúpeže podľa § 188 ods. 2 písm. c), písm. d) Trestného zákona, pri ktorom zákonodarca stanovil trestnú sadzbu odňatia slobody od 7 rokov do 12 rokov, nakoľko pri ostatných trestných činoch je horná hranica trestnej sadzby nižšia.

Pri ukladaní súhrnného trestu súd zvažoval všetky hľadiská pre ukládanie trestu a jeho výmery. Obligatórne pritom zvažoval aj všetky poľahčujúce okolnosti podľa § 36 písm. a) až písm. o) Trestného zákona a priťažujúce okolnosti podľa § 37 písm. a) až písm. o) Trestného zákona, pričom zistil u obžalovaného 2 poľahčujúce okolnosti - podľa § 36 písm. l) Trestného zákona (priznanie sa k spáchaniu skutku a úprimné oľutovanie) a podľa § 36 písm. n) Trestného zákona (napomáhanie pri objasňovaní trestnej činnosti príslušným orgánom). Priťažujúce okolnosti súd nezistil žiadne a to ani priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. h) Trestného zákona (spáchanie viacerých trestných činov), pretože spáchanie druhého (a viacerých) trestného činu ako priťažujúcej okolnosti sa nepoužije, ak je potrebné z dôvodu viacčinného súbehu trestných činov, z ktorých aspoň jeden je zločinom (resp. obzvlášť závažným zločinom), aplikovať asperačnú zásadu v zmysle § 41 ods. 2 Trestného zákona. Spáchanie druhého trestného činu popri zločine, je totiž okolnosťou podmieňujúcou použitie prísnejšej trestnej sadzby podľa uvedeného ustanovenia. Práť teda, že okolnosť podmieňujúca použitie prísnejšej trestnej sadzby môže byť takto použitá nielen podľa úpravy obsiahnutej v ustanovení osobitnej časti Trestného zákona (v jeho príslušnom vyššom odseku), ale aj v ustanovení všeobecnej časti Trestného zákona (§ 41 ods. 2, resp. § 42 ods. 1 Trestného zákona). Ak je potom takto použitá, jej duplicitnému použitiu ako priťažujúcej okolnosti podľa § 37 písm. h) Trestného zákona bráni zásada „ne bis in idem“ vyjadrená v § 38 ods. 1 Trestného zákona.

Nakoľko obžalovanému N. A. bolo potrebné ukladať súhrnný trest za 3 zločiny a 1 prečin (spáchané vo viacčinnom súbehu), bolo potrebné podľa § 42 ods. 1 Trestného zákona upraviť trestnú sadzbu aplikáciou asperačnej zásady. V tejto súvislosti je ďalej nutné uviesť, že Nálezom Ústavného súdu Slovenskej republiky, publikovaným v Zbierke zákonov Slovenskej republiky pod č. 428/2012 z 28. novembra 2012, sp. zn. PL. ÚS 106/2011, bolo vyslovené, že § 41 ods. 2 Trestného zákona slová v texte za bodkočiarkou „súd uloží páchateľovi trest nad jednu polovicu takto určenej trestnej sadzby odňatia slobody“ nie sú v súlade s čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Podľa čl. 125 ods. 3 ústavy ustanovenie § 41 ods. 2 slová „súd uloží páchateľovi trest nad jednu polovicu takto určenej trestnej sadzby odňatia slobody“ Trestného zákona dňom vyhlásenia tohto nálezu v zbierke zákonov stráca účinnosť. Ak Národná rada Slovenskej republiky neuvedie toto ustanovenie zákona do súladu s ústavou, stráca po 6 mesiacoch od vyhlásenia tohto nálezu v zbierke zákonov platnosť. Z vyššie citovaného výroku nálezu ústavného súdu vyplýva, že citovaná časť § 41 ods. 2 veta za bodkočiarkou Trestného zákona je nielen v nesúlade s ústavou, ale taktiež dňom publikácie nálezu v zbierke zákonov stratila účinnosť. Vzhľadom na vyššie uvedené citované ustanovenie už nie je platné ustanovenie.

Nakoľko pomer poľahčujúcich a priťažujúcich okolností je u obžalovaného v pomere 2:0 v prospech poľahčujúcich okolností, dochádza k úprave trestnej sadzby v zmysle § 38 ods. 3 Trestného zákona, avšak zároveň je v zmysle vyššie uvedeného potrebné vykonať úpravu trestnej sadzby aj podľa § 41 ods. 2 Trestného zákona. S poukazom na rozhodnutie R 32/2009, ale aj napr. rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo 07. decembra 2016, sp. zn. 1To/122/2016, sa konkrétne rozpätie trestnej sadzby v danom prípade určuje tak, že najprv sa urobí úprava trestnej sadzby podľa § 38 Trestného zákona a až následne podľa § 41 ods. 2 Trestného zákona. Naznačeným postupom došlo najskôr znížením hornej hranice zákonom ustanovenej trestnej sadzby o jednu tretinu k rozpätiu trestnej sadzby od 7 rokov až 10 rokov a 4 mesiace (1/3 z 5 rokov je 1 rok a 8 mesiacov; 12 rokov - 1 rok a 8 mesiacov = 10 rokov a 4 mesiace). Na to došlo k zvýšeniu hornej hranice trestnej sadzby v rámci asperačnej zásady, pričom v tomto prípade sa (základná, neupravená) horná hranica trestnej sadzby uvedená v osobitnej časti Trestného zákona zvyšuje o jednu tretinu bez ohľadu na dolnú hranicu trestnej sadzby, teda v danom prípade o 4 roky (12 rokov : 3 = 4 roky). V tejto súvislosti platí, že úprava trestnej sadzby podľa § 38 ods. 8 Trestného zákona je možná len pri zvyšovaní alebo znižovaní trestnej sadzby podľa § 38 Trestného zákona t. j. len v prípade zistenia prevažujúceho pomeru poľahčujúcich alebo priťažujúcich okolností; ustanovenie § 38 ods. 8 Trestného zákona je špeciálnym ustanovením a nemožno ho (ani analogicky) použiť pri postupe podľa § 41 ods. 2 Trestného zákona (R 19/2011). Uvedeným postupom došlo k výslednej úprave trestnej sadzby trestu odňatia slobody od 7 rokov až 14 rokov a 4 mesiace.

Pri ukladaní trestu súd zohľadnil osobu obžalovaného N. A. a možnosti jeho nápravy, pričom v tejto súvislosti súd považuje za potrebné poukázať (okrem odsúdení za skutky spáchané v súbehu s prejednávanou trestnou činnosťou) aj na odsúdenie obžalovaného na V. súde Malacky sp. zn. 3T/194/2011, kde bol trestným rozkazom z 15. decembra 2011 (teda po spáchaní skutku v prejednanom prípade), uznaný vinným zo spáchania prečinu krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. a) Trestného zákona v súbehu s prečinom neoprávneného zásahu do práva k domu, bytu alebo k nebytovému priestoru podľa § 218 ods. 2 Trestného zákona, spáchaných formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona, za čo mu bol uložený podmienený trest odňatia slobody v trvaní 4 mesiace s odkladom na skúšobnú dobu v trvaní 1 rok; v dôsledku amnestie trestu v tomto prípade na obžalovaného hľadí, akoby nebol odsúdený.

Pri ukladaní trestu obžalovanému N. A. súd ďalej pristúpil k aplikácii záveru vyjadreného v jednej z právnych viet stanoviska Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 27. júna 2017, sp. zn. Tpj 55/2016, podľa ktorého ak možno páchatelovi trestného činu pri uzavretí a schválení dohody o vine a treste mimoriadne znížiť trest podľa § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Trestného zákona, teda v situácii vopred dohodnutého trestu, možno (teda nie obligatórne) naposledy označené ustanovenie per analogiam a pri použití argumentu a minori ad maius (od menšieho k väčšiemu) použiť aj v prípade uznania viny podľa § 257 ods. 1 písm. b), písm. c) Trestného poriadku (po prijatí takého vyhlásenia súdom), keďže páchatel (procesne ako obžalovaný) neodvolateľne prijal všetky právne účinky uznania viny (dokonca) bez toho, aby bolo akýmkoľvek spôsobom predznamenané rozhodnutie súdu o druhu a výške uloženého trestu.

V prípade vyhlásenia o vine a jeho prijatia súdom nastali účinky v zmysle § 257 ods. 5 a ods. 8 Trestného poriadku. To znamená neodvolateľnosť vyhlásenia, nevykonanie dokazovania v rozsahu uznanej viny a obmedzenie oprávneného prostriedku v tomto rozsahu na dovolanie pre závažné porušenie práva na obhajobu, čo bude prichádzať do úvahy len výnimočne (navyše, keďže tu ide o príslušnú časť rozhodnutia súdu prvého stupňa, dovolanie môže podať len minister spravodlivosti - k tomu pozri R 12/2017).

Po vzhľadnutí všetkých okolností prípadu - najmä osoba obžalovaného, jeho postoj k spáchanej trestnej činnosti počas celého priebehu trestného konania vrátane ochoty prejavenej v prípravnom konaní nahradiť škodu poškodeným, doba uplynutá od spáchania skutkov, nie až tak výrazne závažný následok, kedy ani intenzita násillia obžalovaného N. A. nebola vysoká, pričom obžalovaný N. A. nepatrí v ani jednom z oboch prípadov skutkov lúpeží k tej „aktívnejšej“ časti spoluútočníkov - súd dospel k záveru, že pôsobiť na obžalovaného prísny, hoci zákonným, nepodmienečným trestnom odňatia slobody v sadzbe uvedenej vyššie, by bolo neprimerane prísne. Súd má zároveň za to, že na zabezpečenie ochrany spoločnosti postačuje aj trest kratšieho trvania a preto bolo, tak ako je to skôr odôvodnené, analogicky použité mimoriadne zmierňovacie ustanovenie zakotvené v § 39 ods. 4 Trestného zákona, ktoré umožňuje obžalovanému uložiť trest aj pod dolnú hranicu trestu ustanoveného Trestným zákonom a obžalovanému mimoriadne znížil obžalovanému trest odňatia slobody o 2 roky. Zároveň je dodržaná aj zásada, že súhrnný trest nesmie byť miernejší ako trest uložený skorším rozsudkom (§ 42 ods. 2 druhá veta Trestného zákona).

Podľa § 42 ods. 2 prvá veta Trestného zákona bolo potrebné súčasne zrušiť výrok o treste v trestnom rozkaze Okresného súdu Bratislava III z 06. apríla 2017, sp. zn. 0T/75/2017, právoplatnom dňa 06. apríla 2017, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad, a zároveň v rozsudku Okresného súdu Malacky z 20. novembra 2017, sp. zn. 2T/50/2016, právoplatnom dňa 20. novembra 2017, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Obžalovaného N. A. súd pre výkon trestu zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia, nakoľko pred spáchaním skutku nebol vo výkone trestu odňatia slobody za úmyselný trestný čin.

Obžalovaný ml. S. A.

Súd pri ukladaní trestu obžalovanému ml. S. A., obdobne, ako u obžalovaného N. A., vychádzal primárne z ustanovenia § 42 ods. 1 Trestného zákona, ktoré stanovuje súdu povinnosť ukladať súhrnný trest, pri

zbiehajúcich sa trestných činoch, podľa toho zákonného ustanovenia, ktoré sa vzťahuje na trestný čin z nich najprísnejšie trestný (teda podľa zásad pre ukládanie úhrnného trestu).

K povinnosti ukladať v danej veci súhrnný trest súd pripomína, že trestné činy sú spáchané v súbehu (tzv. konkurencia trestných činov) vtedy, ak páchateľ spáchal dva alebo viacero trestných činov skôr, ako bol pre niektorý z nich odsúdený, t. j. skôr ako bol za taký trestný čin vyhlásený odsudzujúci rozsudok súdom prvého stupňa alebo skôr ako bol obvinenému doručený trestný rozkaz. Práve časový moment spáchania trestného činu pred alebo po vyhlásení rozsudku súdu prvého stupňa pre iný páchateľov trestný čin odlišuje súbeh od recidívy a má aj výrazne odlišné účinky pri ukladaní trestu pri tzv. mnohosti trestnej činnosti toho istého páchateľa.

Zo spisového materiálu Okresného súdu Malacky, sp. zn. 1T/159/2016, súd zistil, že obžalovaný bol odsúdený trestným rozkazom z 21. decembra 2016, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 09. mája 2017, pričom ku skutku [prečin porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1 Trestného zákona], zo spáchania ktorého bol uznaný vinným, došlo dňa 23. februára 2016, a trestný rozkaz bol obžalovanému ml. S. A. doručený dňa 28. apríla 2017; odsúdený bol na peňažný trest vo výmere 200,- eur, s ustanovením náhradného trestu odňatia slobody vo výmere 3 mesiace. Zo spisového materiálu Okresného súdu Malacky, sp. zn. 1T/114/2017, súd zistil, že obžalovaný bol odsúdený trestným rozkazom z 03. novembra 2017, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 12. decembra 2017, pričom ku skutku [prečin krádeže podľa § 212 ods. 1 Trestného zákona, formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona, v súbehu s prečinom porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1 Trestného zákona], zo spáchania ktorého bol uznaný vinným, došlo dňa 10. januára 2017, a trestný rozkaz bol obžalovanému ml. S. A. doručený dňa 29. novembra 2017; odsúdený bol na súhrnný peňažný trest vo výmere 400,- eur, s ustanovením náhradného trestu odňatia slobody vo výmere 4 mesiace, za súčasného zrušenia výroku o treste vo veci tunajšieho súdu sp. zn. 1T/159/2016.

Z uvedeného je zrejmé, že v súbehu sú tie trestné činy spáchané obžalovaným, ktorých sa dopustil pred dňom 28. apríla 2017, teda pred dňom, kedy obžalovanému doručený trestný rozkaz Okresného súdu Malacky sp. zn. 1T/159/2016. Vzhľadom k uvedenému, súd postupoval v zmysle § 42 ods. 1 Trestného zákona.

Najprísnejším trestným činom, v zmysle § 42 ods. 1 Trestného zákona, je zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. c), písm. d) Trestného zákona, a preto súd vychádzal pri ukladaní trestu práve z trestnej sadzby tohto prečinu, pričom výška trestnej sadzby stanovená zákonom pri tomto zločine je v rozpätí od 7 rokov až 12 rokov; avšak vzhľadom na to, že voči obžalovanému S. A. sa trestné stíhanie viedlo ako proti mladistvému (§ 94 ods. 1 Trestného zákona), pri ukladaní trestu tomuto obžalovanému súd musel aplikovať § 117 ods. 1 Trestného zákona, v zmysle ktorého trestné sadzby odňatia slobody ustanovené v tomto zákone sa u mladistvých znižujú na polovicu; horná hranica zníženej trestnej sadzby nesmie prevyšovať sedem rokov a dolná hranica zníženej trestnej sadzby dva roky. To znamená, že v konečnom dôsledku vychádzajúca trestná sadzba je vyjadrená rozpätím 2 roky až 7 rokov.

Súd u obžalovaného zistil 2 poľahčujúce okolnosti, pozostávajúce z toho, že obžalovaný sa priznal k spáchaniu trestného činu a trestný čin úprimne oľutoval [§ 36 písm. l) Trestného zákona], a z toho, že napomáhal pri objasňovaní trestnej činnosti príslušným orgánom [§ 36 písm. n) Trestného zákona]. Priťažujúce okolnosti súd nezistil žiadne a to ani priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. h) Trestného zákona (spáchanie viacerých trestných činov), z dôvodu rovnakého, ako u obžalovaného N. A. - bráni tomu zásada „ne bis in idem“ vyjadrená v § 38 ods. 1 Trestného zákona.

Nakoľko obžalovanému ml. S. A. bolo potrebné ukladať súhrnný trest za 1 zločin a 3 prečiny (spáchané vo viacčinnom súbehu), bolo potrebné podľa § 42 ods. 1 Trestného zákona upraviť trestnú sadzbu aplikáciou asperačnej zásady. Aj v tejto súvislosti je potrebné v ďalšom odkázať na závery vyplývajúce z nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky z 28. novembra 2012, sp. zn. PL. ÚS 106/2011, publikovanom v Zbierke zákonov Slovenskej republiky pod č. 428/2012, ako sú uvádzané u obžalovaného N. A.

Aj prípade obžalovaného ml. S. A. je pomer poľahčujúcich a priťažujúcich okolností v pomere 2:0 v prospech poľahčujúcich okolností, preto dochádza k úprave trestnej sadzby v zmysle § 38 ods. 3 Trestného zákona, avšak zároveň je v zmysle vyššie uvedeného potrebné vykonať úpravu trestnej

sadzby aj podľa § 41 ods. 2 Trestného zákona. Tiež, ako u obžalovaného N. A., by sa mala najprv urobiť úprava trestnej sadzby podľa § 38 Trestného zákona a až následne podľa § 41 ods. 2 Trestného zákona. Avšak vzhľadom na už spomenutú aplikáciu § 117 ods. 1 Trestného zákona aj „upravená“ trestná sadzba je v konečnom dôsledku ustálená na rozpätie od 2 rokov až 7 rokov.

Pri ukladaní trestu súd zohľadnil osobu obžalovaného ml. S. A. a možnosti jeho nápravy, pričom v tejto súvislosti súd považuje za potrebné poukázať aj na odsúdenie obžalovaného na Okresnom súde Malacky sp. zn. 3T/194/2011, kde bol trestným rozkazom z 15. decembra 2011, uznaný vinným zo spáchania prečinu krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. a) Trestného zákona v súbehu s prečinom neoprávneného zásahu do práva k domu, bytu alebo k nebytovému priestoru podľa § 218 ods. 2 Trestného zákona, spáchaných formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona, za čo mu bol uložený podmienený trest odňatia slobody v trvaní 4 mesiace s odkladom na skúšobnú dobu v trvaní 1 rok. V dôsledku amnestie trestu na obžalovaného hľadí, akoby nebol odsúdený. Z lustrácie v registri priestupkov nevyplýva spáchanie žiadnych priestupkov obžalovaným N. A..

Po vzhliadnutí všetkých okolností prípadu - najmä osoba obžalovaného, jeho postoj k spáchanej trestnej činnosti počas celého priebehu trestného konania, doba uplynutá od spáchania skutku, nie až tak výrazne závažný následok, kedy ani intenzita násillia obžalovaného ml. S. A. nebola vysoká, pričom obžalovaný ml. S. A. nepatrí k tej „aktívnejšej“ časti spoluútočníkov - súd dospel k záveru, že pôsobí na obžalovaného prísny, hoci zákonným, nepodmienečným trestnom odňatia slobody v sadzbe uvedenej vyššie, by bolo neprimerane prísne. Súd preto nepovažuje za neprimerané poskytnúť obžalovanému šancu preukázať v 3-ročnej skúšobnej dobe, že je ochotný a schopný sa riadne začleniť do spoločnosti a viesť na slobode riadny život. Nad obžalovaným bude počas tohto 3-ročného obdobia neustále visieť hrozba premeny podmieneného trestu na 2-ročný nepodmienečný v prípade akéhokoľvek protiprávneho konania. Zároveň je dodržaná aj zásada, že súhrnný trest nesmie byť miernejší ako trest uložený skorším rozsudkom (§ 42 ods. 2 druhá veta Trestného zákona).

Podľa § 42 ods. 2 prvá veta Trestného zákona bolo potrebné súčasne zrušiť výrok o treste v trestnom rozkaze Okresného súdu Malacky z 21. decembra 2016, sp. zn. 1T/159/2016, právoplatnom dňa 09. mája 2017, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad, a zároveň v trestnom rozkaze Okresného súdu Malacky z 03. novembra 2017, sp. zn. 1T/114/2017, právoplatnom dňa 12. decembra 2017, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

V súlade s § 42 ods. 2 tretia veta Trestného zákona súd uložil peňažný trest vo výške 400,- eur (za súčasného uloženia náhradného trestu odňatia slobody v trvaní 4 mesiace), nakoľko taký trest, týmto rozsudkom zrušovaný, bol uložený už skorším rozhodnutím - trestnom rozkaze Okresného súdu Malacky z 03. novembra 2017, sp. zn. 1T/114/2017 a nebráni tomu ustanovenie § 34 ods. 7 Trestného zákona.

Obžalovaný ml. O. J.

Súd pri ukladaní trestu aj obžalovanému ml. O. J., vychádzal primárne z ustanovenia § 42 ods. 1 Trestného zákona, ktoré stanovuje súdu povinnosť ukladať súhrnný trest, pri zbiehajúcich sa trestných činoch, podľa toho zákonného ustanovenia, ktoré sa vzťahuje na trestný čin z nich najprísnejšie trestný (teda podľa zásady pre ukládanie súhrnného trestu).

Zo spisových materiálov Okresného súdu Malacky, sp. zn. 1T/119/2016, sp. zn. 2T/50/2016 a sp. zn. 3T/12/2017, súd zistil, že obžalovaný ml. O. J. bol odsúdený rozsudkom z 20. novembra 2017, sp. zn. 2T/50/2016, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 20. novembra 2017, za spáchanie zločinu krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. f), ods. 4 písm. b) Trestného zákona a prečinu porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1 Trestného zákona, formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona, pričom ku skutku došlo dňa 14. decembra 2015, na súhrnný nepodmienečný 3-ročný trest odňatia slobody, pričom došlo k zrušeniu výroku o treste v rozsudku Okresného súdu Malacky z 6. novembra 2016, sp. zn. 1T/119/2016, právoplatnom toho istého dňa, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad; Vo veci tunajšieho súdu sp. zn. 3T/12/2017 došlo k upusteniu od uloženia súhrnného trestu vzhľadom na odsúdenie tunajším súdom vo veci sp. zn. 2T/50/2016.

Najprísnejším trestným činom, v zmysle § 42 ods. 1 Trestného zákona, je zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. c), písm. d) Trestného zákona, pričom výška trestnej sadzby stanovená zákonom pri tomto zločine je v rozpätí 7 rokov až 12 rokov; avšak vzhľadom na to, že voči obžalovanému ml. O. J. sa trestné stíhanie viedlo ako proti mladistvému (§ 94 ods. 1 Trestného zákona), pri ukladaní trestu tomuto obžalovanému súd musel aplikovať § 117 ods. 1 Trestného zákona, v zmysle ktorého trestné sadzby odňatia slobody ustanovené v tomto zákone sa u mladistvých znižujú na polovicu; horná hranica zníženej trestnej sadzby nesmie prevyšovať sedem rokov a dolná hranica zníženej trestnej sadzby dva roky. To znamená, že v konečnom dôsledku vychádzajúca trestná sadzba je vyjadrená rozpätím od 2 rokov až 7 rokov.

Podľa § 42 ods. 1, ods. 2 prvá a druhá veta Trestného zákona ak súd odsudzuje páchatel'a za trestný čin, ktorý spáchal skôr, ako bol súdom prvého stupňa vyhlásený odsudzujúci rozsudok za iný jeho trestný čin, uloží mu súhrnný trest podľa zásad na uloženie úhrnného trestu. Spolu s uložením súhrnného trestu súd zruší výrok o treste uloženom páchatel'ovi skorším rozsudkom, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad. Súhrnný trest nesmie byť miernejší ako trest uložený skorším rozsudkom.

Súd pri ukladaní trestu obžalovanému ml. O. J. napokon vychádzal z § 44 Trestného zákona, ktoré ustanovuje súdu možnosť upustiť od uloženia súhrnného trestu podľa § 42 Trestného zákona alebo od uloženia ďalšieho trestu podľa § 43 Trestného zákona, ak pokladá trest uložený skorším rozsudkom na ochranu spoločnosti a nápravu páchatel'a za dostatočný.

Vzhľadom na dobu uplynutú od spáchania skutku (takmer 7 rokov), a tiež to, že trestným činom nebol spôsobený až tak výrazne závažný následok, kedy ani intenzita násillia nebola vysoká a ani hodnota zmocnených vecí od poškodených - peniaze v sume 40,- eur, osobu obžalovaného a najmä jeho postoj k spáchanému trestnému činu počas celého trestného stíhania, jeho pomery a možnosti jeho nápravy, ďalšie okolnosti prípadu, súd dospel k záveru, že pre nápravu obžalovaného ml. O. J. a na ochranu spoločnosti postačí, aj vo vzťahu ku skutku uvedenému vo výrokovej časti v bode 1) a 3) tohto rozsudku, trest - súhrnný nepodmienečný 3-ročný trest odňatia slobody - uložený rozsudkom tunajšieho súdu z 20. novembra 2017, sp. zn. 2T/50/2016, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 20. novembra 2017.

Obžalovaný W. N.

Pokiaľ ide o druh trestu ukladaný obžalovanému W. N., súd musel vychádzať z toho, že ak ide o trestný čin, ktorého horná hranica trestnej sadzby ustanovená v osobitnej časti Trestného zákona prevyšuje päť rokov, musí súd uložiť trest odňatia slobody (§ 34 ods. 6 Trestného zákona), pričom podmienečne odložiť uložený výkon trestu odňatia slobody možno len vtedy, ak sa ukladá trest odňatia slobody neprevyšujúci dva roky (§ 49 ods. 1 Trestného zákona), respektíve tri roky (§ 51 ods. 1 Trestného zákona). Z uvedeného vyplýva, že v posudzovanej trestnej veci je možné uložiť len nepodmienečný trest odňatia slobody, pretože uloženie iného druhu trestu tu vylučuje priamo Trestný zákon.

Súd u obžalovaného vyhodnotil kritériá, ktoré sú uvedené v ustanovení § 34 ods. 4 Trestného zákona a ktoré sú fakticky vyjadrením znakov skutkovej podstaty trestného činu a to objektívnej stránky (spôsob spáchania činu a jeho následok), subjektívnej stránky (zavinenie a pohnútky), subjektu (osoba páchatel'a) a ďalej tiež prirážajúcich a poľahčujúcich okolností ako aj pomerov páchatel'a a možnosťami jeho nápravy.

Pri ukladaní trestu súd zvažoval všetky hľadiská pre ukládanie trestu a jeho výmery. Obligatórne pritom zvažoval aj všetky poľahčujúce okolnosti podľa § 36 písm. a) až písm. o) Trestného zákona a prirážajúce okolnosti podľa § 37 písm. a) až písm. o) Trestného zákona, pričom nezistil u obžalovaného ani jednu poľahčujúcu okolnosť a ani jednu prirážajúcu okolnosť. Nakoľko pomer poľahčujúcich a prirážajúcich okolností je u obžalovaného W. N. v rovnováhe (0:0), nedošlo k žiadnej úprave trestnej sadzby v zmysle § 38 ods. 3 Trestného zákona, či § 38 ods. 4 Trestného zákona.

Pokiaľ ide o spôsob spáchania činu a jeho následok, tak súd konštatuje, že podstatou skutkového deja bolo to, že obžalovaný W. N. sa rozhodol spolu s ďalším spolupáchatel'om prepadnúť a s pomocou zbrane (tyče) vylúpiť záložňu, konkrétne za použitia hrozby bezprostredného násillia s tyčou v ruke,

ktorou sa oháňal na poškodenú - zamestnankyňu záložne, zmocnil sa cudzích vecí - peňazí a šperkov, pričom obžalovaný W. N. bol aj čiastočne zahalený / zamaskovaný s cieľom sťažiť jeho identifikáciu. Navyše, z oboch spoluobžalovaných to bol práve W. N., kto spod oblečenia vytiahol v záložni tyč, s ktorou sa vyhrážal poškodenej, a napokon obžalovaný W. N. lup aj delil a väčšinový úžitok si ponechal. Skutočnosti, ktoré sa týkajú spôsobu a okolností spáchania činu a jeho následku súd vyhodnotil v neprospech obžalovaného.

Súd vyhodnotil aj osobu obžalovaného a možnosti jeho nápravy, pričom zistil, že obžalovaný doposiaľ bol 1-krát súdne trestaný, na bývalom Vojenskom obvodovom súde Bratislava v konaní vedenom pod sp. zn. 3T/5/2004, v rámci ktorého bol rozhodnutím z 27. februára 2004, uznaný vinným zo spáchania trestného činu dezercie podľa § 284 ods. 1 Trestného zákona č. 140/1961 Zb., účinného do 31. decembra 2005, a trestného činu porušovania povinností dozornej služby podľa § 286 ods. 1 ods. 2 písm. a) Trestného zákona č. 140/1961 Zb., účinného do 31. decembra 2005, za čo mu bol uložený podmienený trest odňatia slobody v trvaní 4 mesiacov s odkladom na skúšobnú dobu do 18. marca 2005. Z dôvodu osvedčenia obžalovaného sa naňho hľadí, akoby nebol odsúdený. Z lustrácie v registri priestupkov nevyplýva spáchanie žiadnych priestupkov obžalovaným W. N..

Do úvahy bola vzatá aj doba uplynutá od spáchania skutku (takmer 6 rokov), a tiež to, že trestným činom nebol spôsobený až tak výrazne závažný následok, kedy ani intenzita násillia nebola vysoká (hoci sa obžalovaný oháňal tyčou, k násilliu zo strany obžalovaného nedošlo), a hodnota zmocnených vecí, ktorá tesne presiahla sumu 2.000,- eur. Z hľadiska určenia výmery trestu preto súd zohľadnil aj tieto okolnosti, nevyznievajúce v neprospech obžalovaného W. N..

Súd preto dospel k záveru, že na ochranu spoločnosti a pre nápravu obžalovaného je potrebné uložiť nepodmienečný trest odňatia slobody, a to na samej dolnej hranici trestnej sadzby, pretože už samotný spáchaný skutok je pomerne závažný (čo vyjadruje tak zákonodarca stanovením trestnej sadzby), čo súd vyjadril tým, že uložil obžalovanému trest odňatia slobody vo výmere 7 rokov, ktorý trest bude trestom zákonným, a dostatočným nielen na potrestanie obžalovaného, ale bude aj trestom primeraným a spravodlivým z pohľadu stíhanej trestnej činnosti a aj z pohľadu proporcionality.

Obžalovaného W. N. súd pre výkon trestu zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia, nakoľko pred spáchaním skutku nebol vo výkone trestu odňatia slobody za úmyselný trestný čin.

Pokiaľ ide o výrok o náhrade škody, tak k účinnému uplatneniu na náhradu škody došlo len ohľadom skutku uvedeného v bode 2) a v bode 3) výrokovej časti tohto rozsudku. V tomto zmysle súd uložil povinnosť obžalovaným N. A. a W. N. spoločne a nerozdielne nahradiť poškodenému F. K., prevádzkovateľovi prepadnutej záložne, škodu vo výške 2.189,46 eur, tak ako bol nárok na náhradu škody riadne uplatnený a vyčíslený v prípravnom konaní. Súd tak rozhodol aj z dôvodu, že súd prijal vyhlásenie obžalovaného N. A. a čo do viny ohľadom skutku na hlavnom pojednávaní, to znamená, že obžalovaný Patrik Danihel priznal aj spôsobenú škodu. Aj obžalovanému O. J. súd uložil povinnosť nahradiť škodu - v súvislosti so skutkom uvedeným v bode 3) výrokovej časti rozsudku - poškodenému Z. A., vo výške 100,- eur, tak ako bol nárok na náhradu škody riadne uplatnený a vyčíslený v prípravnom konaní, obdobne z dôvodu, že súd prijal vyhlásenie obžalovaného O. J. o do viny ohľadom skutku na hlavnom pojednávaní, to znamená, že obžalovaný O. J. priznal aj spôsobenú škodu, a na tejto okolnosti nebolo dôvodné nič meniť.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti rozhodol súd tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní od oznámenia rozsudku cestou podpísaného súdu na Krajský súd v Bratislave, pokiaľ sa oprávnené osoby nevzdali odvolania po vyhlásení tohto rozsudku. Oznámením rozsudku je jeho vyhlásenie v prítomnosti toho, komu treba rozsudok doručiť. Ak sa rozsudok vyhlásil v neprítomnosti takejto osoby, oznámením je až doručenie rozsudku (§ 309 ods. 1 Trestného poriadku). Odvolanie má odkladný účinok. V písomne podanom odvolaní je potrebné

uviesť voči ktorým výrokom rozsudku odvolanie smeruje a či smeruje aj proti konaniu, ktoré rozsudku predchádzalo.